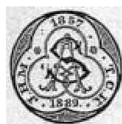
VILHELMINE ZAHLE:

VILDSOMME VEJE.

TO FORTÆLLINGER.

KØBENHAVN.
ANDR. SCHOUS FORLAG.
1890.

Kjøbenhavn. — I. Cohens Bogtrykkeri.

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

Ogsaa en Kærlighedshistorie.

Martha Grüner hed hun og var en lille spinkel ung Pige med to lange, gule Flætninger ned ad Nakken, et uregelmæssigt men ikke uskjønt Ansigt med et Par store, alvorlige, graa Øjne og en lille, udtryksfuld Mund. Hun saa i Reglen lidt sygelig, lidt nervøs ud, Farven kom og gik hurtig paa hendes Kinder, og Øjnene, der ofte kunde se underlig udtryksløse og stumme frem for sig, fik til Tider pludselig forbavsende Liv og Varme.

Saadan havde hun set ud som nykonfirmeret, akkurat saadan saa hun ud, da hun blev 21 Aar.

Hun var ikke nogen livsglad ung Kvinde, der var Folk, som endog troede, at hun led af Kærlighedssorg. Det gjorde hun ogsaa — paa en Maade, — det havde hun gjort i de sidste 7 Aar. Men Genstanden for hendes Kærlighed, Sværmeri, Tilbedelse, hvad man nu vil kalde det, var ingen Ungersvend, ingen erfaren Verdensmand, ikke en Gang en værdig, ældre Herre, den hørte nemlig slet ikke til Hankønnet, det var en — ung Dame, en Frøken Edith Gerner. Det var Marthas Ejendommelighed, ingen Mand havde nogensindevoldt hende den mindste Hjærtebanken, men som 14aarigt Pigebarn traf hun en Gang i et Selskab en overordentlig smuk ung Dame klædt i en hvid, klar Kjole med et enkelt Perlesmykke i det højt opsatte sorte Haar, og øjeblikkelig tabte Martha sit lille Hjærte, der hidtil kun havde banket i hurtigt Tempo for Personer i Ingemanns Romaner og Andersens Æventyr;.

Hun stod fortryllet med vidtopspilede Øjne og stirrede paa den 19aarige Skønhed, Edith Gerner. Saadan maatte Dronning Agnes have set ud, Berengaria, Rigmor, eller snarere hendes kære Jomfru Ingefried i »Valdemar den Store og hans Mænd«, thi:

»Kinden gløder ikke, men rolig, stræng og kold hun arved Nornens Blikke fra dunkel Hedenold.«

eller endnu bedre: Snedronningen! Der var en kølig, stolt Ynde over Edith, der ikke mindst bidrog til Marthas Forelskelse. Feen i »Paradisets Have«, Prinsessen i »Rejsekammeraten«, alle disse kjendte, beundrede Æventyrskikkelser maatte hun tænke paa, Edith lignede dem alle eller havde lidt af hvers Ejendommelighed.

Aa, hvor var hun dejlig!

Og Martha blev da præsenteret, de stod justlige ved et højt Pillespejl, og Martha saa sig selv, lille og ubetydelig, saa tarvelig i sin korte Skolepigekjole, kejtet, tøset, intetsigende, og Edith i sin blændende Skønhed og med hele en Verdensdames sikre Optræden.

Men langtfra misundelig fandt Martha netop en egen, hidtil ukendt Lykke i at føle sin egen Ringhed og helt gaa beundrende op i et andet Menneskes Fuldkommenhed.

Det morede Edith at møde disse straalende, henrykte Barneøjne, hvori hun læste en saa uskrømtet Hyldning af hendes Skønhed. Hun var vant til at blive beundret og gjort Væsen af, hun vidste, at hun var sjælden smuk, Herrernes beundrende Blikke og mer eller mindre aandrige Gøren Kur var ikke længer noget paafaldende og nyt for hende, men dette her var noget nyt og ret morsomt, og som en Kuriositet spændte Edith Gerner denne lille Pige med for sin Triumfvogn.

Hun indlod sig i Samtale med hende, var meget venlig, meget elskværdig, fik i Aftenens Løb mer end et Vidnesbyrd om, at Martha var aldeles »væk«.

Og Martha nød hvert af hendes Smil, hvert, Ord, blev flammende rød, blot hendes Haand strejfede Ediths Kjole og følte alt Blodet strømme sig til Hjærtet, da Edith efter Bordet rakte hende Haanden og sagde: »Velbekomme«, følte alleSkinsygens Kvaler, naar andre talte med Edith, — og det maatte hun ofte være Vidne til, — hun var mest skinsyg paa Damerne og allermest paa de unge Piger, Ediths jævnaldrende, — da en saadan en Gang i Aftenens Løb lagde sin Arm om Ediths Liv, syntes Martha, at det vilde have været hende en Lindring at give vedkommende en Ørefigen.

Og da hun kom hjem, — ja Edith var ikke ude af hendes Drømme den Nat!

Og næste Dag i Skolen overmalede hun sin Kladebog med Vers til »Hende«, og alt imellem kunde hun lægge Haanden over sine Øjne for bedre at fastholde det smukke Billede og tænke med et lykkeligt Smil: »Aa, hvor jeg elsker hende.«

Hun havde ingen at betro sig til, Moderen havde hun aldrig kendt, hun boede ene med sin Fader, som var Professor i Zoologi og ikke interesserede sig for stort andet end sine Benrade og udstoppede Fugle og troede, at han havde opfyldt sine Pligter mod sin eneste Datter fuldtud, naar han lod hende gaa i Københavns saakaldte bedste Pigeskole, sørgede for, at hun gik godt klædt og ingen Nød led. Han var meget venlig imod hende, klappede hende paa Haaret, naar hun havde gode Karakterer og sagde, at »det var Ret« og forærede hende til Julen og hendes Fødselsdag et eller andet Værk i Pragtbind uden at tage Hensyn til, om hun var moden eller ej til at nyde det.Og Martha slugte alt, hvad hun fik Fingre i. I en Alder af 14 Aar havde hun i den fuldstændigste Sammenblanding læst: Goethe, Holberg, Oehlenschläger, Heine, Byron! Hun var henrykt over det altsammen, enten hun saa forstod det eller ej, men blev dog den Gang og senere, barnlig som hun var, Barndomsvennerne, Ingemann og Andersen, tro. En gammel Husholderske, der altid gik omkring med et ualmindeligt gnavent Ansigt og klagede over en evig Tandpine, skulde sørge for Marthas Fornødenheder, men til hende havde Barnet ingen Fortrolighed.

Veninder bavde hun heller ingen af, hun stemmede ikke med sine Skolekammerater, hun brød sig ikke om at pjatte op om deres Baller og Skøjteløb, deres Skoledrenge, Skuespillere og Præstesværmerier, og de havde ikke læst saa meget som hun og kunde derfor ikke tale om Bøger, og det var i Grunden det eneste, hun brød sig om, inden hun lærte Edith at kende.

Men nu oprandt en anden Tid.

Thi kort at fortælle, Edith og hun traf oftere sammen, og der udvikledes et virkeligt Forhold imellem dem, et Slags Venskab, ja Veninder kaldte man dem til sidst, de blev Dus, de besøgte hinanden, Edith fandt virkelig Behag i Martha, hun var vel nok 5 Aar yngre, men et kløgtigt, lyst, lille Hoved, og det var saa morsomt meddenne Tilbedelse, som langtfra at tage af ved nærmere Kendskab næsten for hver Dag blev stærkere og ‘inderligere.

Martha paa sin Side var uendelig lykkelig over dette Venskab, hun havde ingen anden Tanke end Edith, ingen anden Drøm, Livets Lykke bestod for hende i at sidde og se ind i Ediths Øjne, et Par dejlige mørkebrune med fine, lige Bryn og et roligt, stolt Udtryk, og lytte til hendes klare, rene Stemme. Hun gav sig fuldtud hen i denne Kærlighed, der blev imellem disse to unge Piger saa-dan et Forhold, som en fransk Forfatter har skildret ved de kendte Ord: »L'une qui aime et l'autre qui se laisse aimer, l'une qui baise et l'autre qui tend la joue.« —

Og under alt dette var Martha fra en halv-voxen Skolepige bleven en ung voxen Dame, men hendes Væsen var ganske det samme, især over for Edith. Denne var nu en moden Skønhed paa 25 Aar egnet til at knuse Hjærter, hvad hun ogsaa gjorde, medens ingen hidtil havde formaaet at røre hendes eget. Hun gik kold og uberørt gjennem et sandt Ildhav af Beundring og Lidenskab.

Undertiden fik Martha vel den Tanke, at saa-dan vilde det ikke altid gaa, en Gang vilde Edith nok gifte sig, — men Martha tænkte aldrig videre, den blotte Forestilling var hende pinlig, og hunskød den hastig fra sig og nød øjeblikket uden at tænke paa Fremtiden.

Hendes Lidenskab havde holdt sig aldeles usvækket i disse Aar, alt andet om sig skænkede hun kun flygtig Interesse, Edith var stedse Hovedtanken.

Et underligt, planløst, unaturligt Sværmeri!

Hun følte selv undertiden, at det var det og undrede sig over, at hun ikke som andre unge Piger havde et mandligt Ideal, men sandt at sige brød hun sig ikke en Smule om det andet Køn. Hun prøvede ofte paa at sværme for en eller anden Herre og skrue sig op til de Stemninger, hun havde læst om, at unge Piger gennemgaa i deres Forelskelsestid, men det blev aldrig til andet énd Skaberi og saasnart hun saa Edith, faldt det hele sammen, saa blev hun varm i Kinderne, saa var de der strax, alle Kendetegnene paa, at hun dog alligevel elskede.

Martha blev, hvor hun kom, regnet for en meget rar, men ubetydelig lille En: det kom af, at hun for det meste var ordknap og tilbageholden imellem fremmede. De fleste mente, at hun helt gik op i sine Studier, hun læste nemlig efter Faderens ønske til Artium. Hun hadede ogsaa Selskabelighed og følte sig som en fremmed, ensom Fugl mellem alle disse muntre Mennesker, der var hende saa uendelig ligegyldige.Møn naar hun var ene med Edith, da var hun ikke længere en tavs, ubetydelig Pige, da lukkede hun op for hele .sin Sjæl, ingen uden Edith saa hendes skiftende Stemninger. Snart bladrede hun op om alt muligt, fortalte, hvad hun havde læst sidst og leverede sin Kritik derover, snart gjorde hun paa en rigtig barnagtig Maade Nar af sine Lærere eller af den gamle Husholderske med Tandpinen, var det ene øjeblik ustyrlig lystig og kaad for i det næste at sætte sig ved Ediths Fødder, tage hendes Haand og se tavs op paa hende med straalende, undrende øjne. Det kunde ogsaa hænde, at hun i et Udbrud af Heftighed slyngede Armene om hendes Hals og fortalte hende, at hun var »dejlig, dejlig, — den aller-dejligste i hele Verden!« Men saa plejede Edith at give hende en Spand koldt Vand over Hovedet enten ved at slaa det hen i Spøg eller støde hende fra sig med en Bemærkning som: »Nu bare ingen Scener, Martha!« eller: »Nu synes jeg virkelig Du er for gammel til saadan noget!«

Og denne Kulde bidrog ikke lidt til at lægge Ved til Marthas Kærlighedsbaal, den omgav Edith som et helligt Tempel en G-udinde, og netop det, at hun blev holdt i tre Skridts Afstand, øgede hendes Sværmeri, det hævede Edith endnu højere, op over andre dødelige, at man ikke kunde nærme sig til hende saa frit som til enhver anden.Om Sommeren tog Edith og Martha tit ud til Skoven sammen. De vare raske Fodgængere begge to, og deres Ture hørte til Marthas dejligste Minder, især dette, at de vare ene, at hun ikke skulde dele Edith med andre, med hendes Kavalerer eller hendes Veninder, hvilke sidste vare Genstand for hendes særlige Skinsyge. De to

unge Piger gik da aldrig ad de banede Veje, men brød ind imellem Træer og Buske for at finde Blomster. Naar de saa kom til et rigtigt smukt Sted, satte de sig i Græsset og hvilede.

»Her er dejligt, synes Du ikke Martha?« Edith kunde da lægge sig ned i Græsset og smile op imod den blaa, .skylri Luft og de tusende mørke og lysegrønne Trætoppe uden at tænke over, at hun selv var den smukkeste Figur i det lille Skovmaleri.

»Ja, dejligt, Edith! Og saa er det især saa mageløst at være langt borte fra andre Mennesker, - Du og jeg ganske ene, — jeg bilder mig ind, Du, at vi ere paa en øde 0 og aldrig mere vil faa andre menneskelige Væsener at se,

— aa, det var et Liv! Ja, Du kunde ikke finde Dig deri, det ved jeg nok, — og det var ogsaa Synd for Dig — Du maa for at være i Dit rette Element have Dine Forældre og Sødskende og Balkavalerer, ikke sandt? Og saa —« Martha rynkede Panden — »Henriette Nielsen og EvaKramer og — først og fremmest Anna Holm«, (det. var Ediths Barndomsveninde og fortrolige) »men ser Du, jeg har nok i Dig, søde, søde Edith!«

Og Edith, der paa en smuk Sommerdag i Skoven sædvanligvis var mere følelsesfuldt og mildt stemt end ellers, kunde da række hende sin Haand og venlig og nedladende taale en 2 — 3 heftige Kys.

»Syng saa for mig, Martha!« Og Martha sang med sin kønne, bløde Sopran den ene Sang efter den anden, hun kunde et Utal af følelsesfulde Sange, og hun var saa lykkelig over at kunne more Edith. Og denne stemte en Gang imellem i med sin dybe, rene Alt, og der sad de ligesom gemte bort fra den øvrige, kedelige Verden. Jo, saadanne Dage var Livet værdt at leve, tænkte Martha.

Edith havde en Tid stor Lyst til at blive Skuespillerinde. For det ydres Skyld kunde der jo ikke være nogen Hindring, og en smuk, fuldtonende Stemme havde hun. I nogle Selskaber, hvor hun havde fremsagt et Par Smaadigte, havde man enstemmig erklæret, at Kunsten vilde gaa glip af et storslaaet Talent, hvis hun ikke gik til Theatret. Hun lærte da ogsaa for sin Fornøjelses Skyld flere Roller, og Martha maatte da give Elskerens Parti, hvad der ikke faldt hende vanskeligt.

De spillede saaledes en Gang nogle Sceneraf »Romeo og Julie«, og Martha var altsaa Romeo. Hun havde ikke noget imod paa denne Maade at faa sagt Edith en hel Mængde Ting, som hun ellers ikke turde sige.

Efter Scenen ved Julies Balcon sagde hun en Dag:

»Aa, Edith, jeg holder af Dig som Romeo holdt af Julie!«

»Det er nogen god Snak, Martha. Kan Du ikke indse, at der er Forskel?«

»Nej, det kan jeg ikke! Jeg føler det ligesom han. Jeg finder ogsaa, at ingen af Himlens Stjærner kan maale sig i Skjønhed med Dine Øjne, — og jeg synes, at Du overgaar alt, hvad jeg har set og vil faa at se af Dejlighed, — mod Dig er alle Nul, Edith!

»Som i en Kragesværm en snehvid Due * er hun i sine Søstres Kreds at skue.««

Martha lagde sig paa Knæ for hende og saa kærlig op paa hende.

»Min egen søde, dejlige Edith, forstaar Du mig? — nej, det gjør Du naturligvis ikke!«

»Nej, Martha, det gjør jeg virkelig ikke, — jeg tvivler ikke om, at Du holder af mig, — det ved jeg nok, — men Du maa ikke være saa ;tosset at sammenligne Dine Følelser med Romeos overfor Julie; Det lyder næsten for latterligt!Der er jo en himmelvid Forskel. Han er en Mand, der elsker en Kvinde.«

Martha saa tankefuld og alvorlig ud. »Ja, jog ved, det er det almindeligste, at Mand elsker Kvinde, og omvendt, — men har hvert Menneske mon ikke sin særegne Natur, som det er nødt til at følge? Jeg spurgte ikke, om Du var en Mand eller en Kvinde, Edith, da jeg første Gang saa Dig. Du blev mig strax kærest af alle; jeg vil aldrig kunne elske andre, enten det saa er naturligt eller unaturligt!«

Edith drog sin Haand ud af Marthas. »Naar Du er saa pjanket og skruet, vil jeg slet ikke tale med Dig.«

Marthas Øjne fyldtes med Taarer; naar Edith talte i denne isnende, overlegne Tone, følte hun sig altid saa

ulykkelig, men Edith hadede den Slags Følsomhed, og med en Kraftanstrængelse holdt Martha Taarerne tilbage og deklamerede med en Blanding af komisk Højtidelighed og Skælmeri:

»Har jeg for dristig rørt en Helligdom

med syndig Haand, saa vil jeg gærae bøde.«

Edith lo. Marthas Himmel var atter klar og skyfri.

Edith kom imidlertid ikke til Theatret, hun tabte Lysten dertil, og det var Martha ikke ked af. Hun havde aldrig kunnet lide den Tanke, athendes elskede Edith skulde optræde offentlig og lade sig overglo og kritisere af alle og enhver.

I Sommerferierne tog Ediths Familie gæme paa Landet, snart hist, snart her, men altid langt fra København. Saa var Martha ikke glad; hun selv tilbragte altid Ferien i Byen. Naar Edith kom og meddelte, at den og den Dag rejste de, var Martha aldeles barnagtig utrøstelig, især naar Familien skulde til et moderne Badested.

»For saa stifter Du saa mange ny Bekendtskaber, og — og — glemmer mig Edith!«

Edith mente med et roligt Smil, at fordi man lærte ny Mennesker at kende, glemte man ikke sine gamle Venner.

»Jeg maa da nok skrive til Dig, — maa jeg ikke, Edith?«

Naturligvis, det faldt af sig selv.

»Og Du vil svare mig? — det skal ikke være noget Baand, ingen Pligt, — men naar Du har Lyst og Tid, — kun et Par Ord, — aa, det vil Du nok en Gang imellem!«

Jo, det skulde Edith nok.

Saa^ tørrede Martha øjnene.

Lange Breve skrev hun til »Veninden«, 4 tæt skevne Sider i det allermindste, de begyndte meget pænt og fornuftigt, f. Ex.:»Kjære Edith!

Jeg haaber, Du morer Dig godt og rigtig nyder det dejlige Vejr — »

men allerede paa anden Side brød hun ud af den stive Tone og skrev om sin Længsel og sin Skinsyge over for alle dem, der vare Edith nær.

»Jeg kan se Dig for mig, Edith«, skrev hun saaledes en Gang. »Du gaar nede ved Stranden i et Selskab af unge Herrer og Damer, og Du lader Dig beundre og kurtisere, min sejersvante Edith, Du ler og smiler til dem alle med den glade Bevidsthed, at selv om Din ny Sommerhat klædte Dig mindre godt, end den gør, vilde Du dog være den smukkeste blandt dem alle. — Sig mig, er den Frøken Aagesen, Du skrev om, virkelig saa elskværdig? Det er jo dejligt, at Du har truffet en jævnaldrende! Hun er nok ikke saadan en lille Pjanke som undertegnede, hende kalder Du ikke »exalteret« og »unaturlig«, vel? Har hun kysset Dig nogensinde? Skal I nu komme sammen, naar I flytter ind til Byen igjen? Aa, Edith! — nej, bliv ikke vred, — jeg skal nok lade være med at give Scener paa Papiret, - Du maa ikke se stræng eller utaalmodig ud, — jeg skal være artig. — Hver Aften synger jeg for Fader. Ved Du, hvilken der er min Yndlingssang i Sommer? Det er den lille finske, Du kender:»Ack, lilla fogelen, ack. lilla hjerta vån, kommer Du ej snart ?<

men det andet Vers gjør mig forstemt:

»Der finnas såkert de fagraste ternor

glommer Du mig for de strålande stjernor?«

Men de Sange, vi -to synger sammen, Edith, dem synger jeg ikke nu, de venter og længes som jeg! — Min egen søde, søde Edith, glem mig ikke! Ingen holder‘af Dig som jeg, — ingen!«

Edith svarede med nogle Linjer, højst et Par Sider, fortalte om sine Udflugter, om den dejlige Natur og om de Folk, hun traf sammen med. Kolige og venlige faldt Ordene i hendes Breve, men paa Marthas lidenskabelige

Henvendelser svarede hun ikke med en Stavelse.

Men Martha sad timevis med et saadantBrev, læste det atter og atter igennem, stirrede paa Underskriften: »Din hengivne Edith« og kyssede den med hede Læber, den var jo nedskreven af »hendes« Haand. Og saa græd hun af Længsel alene paa sit Værelse.

Hendes Sommerfornøjelse var foruden Ediths Breve at spasere alene ud til Skoven og opsøgQ de Steder, hvor hun havde været saa lykkelig selvanden, der kunde hun sidde længe tankefuld eller rettere uden at tænke og se paa Ediths Portræt, — eller hun gik ind i ørsteds Park. en af

Vildsomme Veje. 2Nornerne under Ørsteds Buste havde Træk, der mindede om Ediths.

Det kunde hænde, at hun prøvede paa at gjøre Edith skinsyg. Fortvivlede Forsøg! Hun kunde da i Selskab slutte sig til en hvilkensomhelst ung Pige, overvælde hende med Opmærksomhed, spille en fuldstændig Komedie med hende, le overdrevent højt og passiare med en nervøs Munterhed, naturligvis ene og alene for at hendrage Ediths Opmærksomhed paa sig. Men 'denne lod aldrig til at bryde sig derom, ikke det bitterste skinsyg kunde hun blive! Heller ikke opnaaede Martha noget, naar hun en anden Gang spillede kold og fornærmet, Edith smilede i uforstyrrelig Ro ad alle hendes »Barnagtigheder«, Martha pinte kun sig selv med saadanne Forsøg, rørte aldrig Edith, dér vidste, at det ikke vilde vare mange Timer, før en blød Arm vilde liste sig om hendes Hals og en sagte, kærlig Stemme hviske:

»Hvor Du er grusom imod mig, Edith!«

»Grusom?« kunde Edith da sige, »jeg tænkte ikke en Gang paa Dig, — hvad mener Du med, at jeg er grusom?«

»Nej, Du tænkte ikke paa mig, — det er netop det!« og et forunderligt Udtryk som af en higende Længsel, en uforstaaet Sorg, kunde et Øjeblik faa Edith til at spørge sig selv, om der virkelig kunde existere saa mærkelige udrustedeKvinder, der kun formaa at fatte Kærlighed til en af deres eget Køn, — og i saa Fald — var Martha en af dem? Var dette mere end Sværmeri, mere end Barnestreger? — — —

Saa kom den Dag, der maatte komme, men som Martha ikke havde kunnet taale at forestille sig.

Edith havde været saa adspredt i den sidste Tid; naar de vare sammen, lyttede hun ikke som før med sit halv overlegne, halv velvillige Smil til Marthas Snak, hun havde siddet aands-fraværende, og Martha havde ikke sjælden set det Særsyn, at Ediths Kinder pludselig og uden tilsyneladende Grund var blevne blussend^-røde. Hun havde længe næret en ubestemt Angest for, hvad der mulig kunde ske, men hun vovede hverken at give denne Anelse Navn for sig selv eller spørge Edith.

En Aften var hun i dennes Hjem bleven præsenteret for en ny Gjæst, en ung Læge, Dr. Stein. Hun havde set ham staa fordybet i en lang Samtale med Edith, de to havde taget sig udmærket ud sammen. Han var meget høj, en elegant, harmonisk Skikkelse med stærkt blondt Haar og et Par kloge, mørkeblaa øjne under tætte, sorte Bryn, Martha havde set paa Edith og ham, greben af en smertelig Formodning. Hvor beundrende dvælede hans øjne paa Edith,»hendes egen Edith!« Og hun saa denne, der ellers var saa kølig og sikker, tage imod hans ærbødige Hyldest forlegen og sky som en lille nykonfirmeret Pige. —

Den Aften græd Martha, da hun kom hjem, hun følte, at Edith gled fra hende, — det var en Følelse, der gjorde saa ondt, saa ondt; for første^ Gang begyndte hun at tænke, men endnu kun dunkelt, at hun selv dog havde haft en sælsom Ungdom, at den Tid, hvor andre unge Piger drømme om Kærlighed og Mænd eller lægge Planer for en selvstændig Tilværelse, havde hun brugt til at drømme planløst, forvirret, uden Grund og Fornuft om en Kvinde. Og det havde været hendes Lykke, — det var det underligste, — intet i Verden kunde hun tænke sig bedre end disse svundne Aar, — hun vilde ikke undvære dem, — hvad var hun. dog for en Pige? — Var hun unormal? Var det en Sygdom? Kunde det gaa over? Og hvis det gik over, hvad havde Livet at byde hende til Gengæld? Intet kunde fylde og forskønne hendes Drømmeverden som dette ufomuftige, meningsløse havde gjort. Edith gled fra hende, — aa, det var Snak. Edith havde jo aldrig været hendes, — hun havde altid været den ydende i deres Forhold, Edith bare modtog og lod, naar hun var i det Lune, sin Naades Smil lyse over Marthas ydmyge

Tilbedelse. Saadanvar det! Martha trykkede Hænderne mod de bankende, smertende Tindinger. Nej, hun taalte ikke at gruble for meget over den Sag. —

Saa kom Forlovelseskortet.

Hun sad med det i Haanden:

Edith Gerner,

Ernst Stein.

Hun gik hen til Edith for at lykønske.

»Blev Du forbavset, Martha?«

»Aa, nej, jeg havde jo en Anelse, lige fra jeg saa ham for første Gang hos jer!«

»Synes Du om ham?«

»Han ser godt ud, — og det, at Du har valgt ham, er jo den bedste Anbefaling.«

Martha lagde begge Arme om hendes Hals.

»Aa, Du tossede Bam med dit Skolepigesværmeri, men hør, Du har vist ikke ønsket mig rigtig til Lykke endnu!«

»Til Lykke, — til Lykke, Edith, — Du ved vist, at jeg ønsker Dig al mulig Lykke, — af hele mit Hjærte, Edith!«

»Græder Du? — Hør, Martha, vær nu ikke . . . . vær som andre! Tror Du, jeg bryder med mine Veninder, fordi jeg har faaet en Ven! — Hvor Du er en dum lille En! — Ved Du for Resten, at vi skal have Bryllup i næste Maaned? Jo,

— den 22de! — Du skal komme tit til os, — og vi vil have det rigtig mo]*somt sammen,naturligvis, ganske som før kan det ikke blive7 saa ofte kan vi jo ikke træffes, — men det ved Du jo nok, at som gift faar man saa mange Pligter! — Hører Du, hvad jeg siger, Martha! Du ser saa underligt paa mig!«

Martha havde kun rigtig forstaaet et: »ganske som før bliver det ikke.«

Edith, hendes alt, Solen og Lykken i hendes Liv, gled ind i en -ny Sfære, hvor hun ikke kunde følge med, og lod hende blive tilbage i Mørke og Tomhed. At dette skulde være Naturens G-ang! Og at denne Natur skulde være hende saa forfærdelig svær at fatte!

»Hvis han gjorde Dig ulykkelig, Edith, — aa. jeg kunde dræbe ham!«

»Men, Martha, hvad er det dog for stygge Tanker? — Du maa virkelig beherske Dig!«

»Ja, snart, Edith, — Du kan være vis paa, jeg skal, — lad mig bare for sidste Gang være mig selv imod Dig, Edith! Det er nu ligemeget, lad ham elske Dig saa højt, han vil, — det Du er — har været for mig, bliver Du aldrig for nogen anden, — saa kjær kan ingen have Dig. Og ser Du, han forlanger Din fulde Genkærlighed, den er hans Lykke. For mig, som gav alt, hvad jeg ejede af Kærlighed, var en Smule Venskab fra Dig nok, — men lidt maa jeg ogsaa have,

— jeg maa have Dig, som Du’ har været i disse7 Aar, - tager Du det fra mig, — føler jeg, at jeg fra at have været et Legetøj er blevet et intet for Dig, saa tager jeg Livet af mig, Edith,

— for saa er der slet ikke noget mer, — slet intet!«

»Men hvad er det for tosset Snak? — Naa, heldigvis ved jeg, at Du ikke er slet saa ufornuftig som Dine Ord, Du lille! Man snakker saa let om at dø, Martha, men Du betænkte Dig nok i det afgørende øjeblik. Saa nu taler vi ikke mer herom, — om lidt kommer Yennen min, Du bliver her naturligvis, — og saa skal Du være en sod, artig lille Pige, ikke nervøs, ikke hysterisk, ikke give Scener!«

Martha kyssede hende lidenskabeligt, saa blev hun pludselig rolig.

»Vær ikke vred, Edith,« hun tvang et muntert Smil frem »nu er jeg attj'er Wilhelm Tell.«

Hun blev den Aften hos Gerners, hun saa paa det unge Par, undrede sig stille over, at dette skulde være Menneskeslægtens Ideal af Lykke, og at hun stod saa fuldstændig uforstaaende og saa til, spurgte sig selv, hvorfor hun i Grunden var ble ven til.

Da bun skulde gaa, sagde Stein til hende:

»Naa, Frøken Grimer, hvad siger De saa egenlig til. at jeg har taget Edith fra Dem?«

»Taget fra mig?« Marthas Stemme var let og spøgende, men det Blik,' han mødte fra destore, graa Øjne, besynderlig sorgfuldt og mod-løst »jeg har aldrig haft nogen Ejendomsret over Edith og kan altsaa ikke en Gang overdrage Dem en saadan. Hvad Edith giver Dem, faar De, fordi det er Deres med Rette, hvad jeg fik, gav hun mig af Naade! Voila tout! Farvel!«

Stein saa efter hende.

»En mærkelig lille Tingest«, tænkte han.

Martha havde ingen Lyst til at gaa i Seng, da hun den Aften kom hjem; hun var nok træt, men sove kunde hun ikke. Hun følte ogsaa, at hun maatte gjøre sig mangt og meget klart, at hun maatte tænke Sagen igennem, saa roligt hun kunde, og ikke give efter for sin Tilbøjelighed til at skyde fra sig, hvad der kedede hende, — -saa løste hun da sit lange, tunge Haar og blev siddende længe foran Toiletbordet med Hovedet gjemt i Hænderne.

Hun havde ført et aldeles betydningsløst Liv, naar alt kom til alt. Før hun lærte Edith at kende, altsaa som Barn, havde hun læst meget, maaske for meget, og naar hun om Aftenen laa i sin Seng, lavede hun selv i sit lille, fantasifulde Hovede baade Komedier og Romaner, Æventyr og Vers. Spurgte man hende, hvad hun vilde være, naar hun blev stor, var Svaret, »Digterinde!« Bamepjat naturligvis, men det var dog altiden Interesse, der maaske med Tiden kunde og burde udvikles.

Saa saa hun Edith Gerner, og uden at tænke klart mere, bare drømte hun sig ind i en underlig, fantastisk, uvirkelig Verden, hvor Edith i sin straalende Skønhed var Midtpunktet. Alt uden Edith blev hende omtrent ligegyldigt. Og nu var hun over 20 Aar, alle hendes jævnaldrende havde deres Fremtidsplan færdig eller næsten færdig, nogle vilde være Lærerinder, andre Studenter, nogle Kunstnerinder. de fleste drømte vel ogsaa om at blive lykkelige Hustruer og Mødre engang i Tiden. Hun alene styrede frem uden Maal og Med. Hun læste rigtignok til Artium og skulde op om faa Maaneder, men det var hende den ligegyldigste Sag af Verden, om hun bestpd eller ej.

Hun havde beslu\ttet sig til at læse, dels fordi det var Faderens ønske, dels fordi Edith havde sagt, at hun syntes, hun burde. Aa, hun huskede godt den Dag, det blev afgjort. Hun havde været saa vred og .sagt, at det gad hun virkelig ikke, det var' altfor kedeligt, uh, denne tørre, ufor-staaelige Mathematik!

»Nej, jeg gjør det ikke, — jeg vil ikke!«

Og hun havde stampet i Gulvet. Men en Bynke paa Ediths hvide Pande, et isnende Tonefald i hendes dejlige Stemme, da hun sagde:

»Din Fader ønsker det, Martha, jeg synes,Du bærer Dig meget uartigt ad7 — Du læser naturligvis til Artium, — det vil jo være gavnligt for Dig baade nu og senere!« havde gjort Udslaget, og i en ydmyg, nedstemt Tone havde hun svaret: »Naturligvis, — naar Du raader mig til det, Edith.«

Og hendes Fader, ja, overfor ham havde hun jo ogsaa haft en Opgave: forsøde hans gamle Dage, tage sig af Huset og gøre det til et hyggeligt Hjem. Men de to levede i Steden derfor som fremmede. Faderen havde vænnet sig til kun- at se Martha ved Maaltiderne. Han var meget nøjsom og krævede intet Hensyn taget til sig selv, men Martha følte nu, at det havde været hendes Pligt og burde have været hendes Glæde at være mere for ham, end hun havde været.

Hvilken enestaaende, sygelig Ungdom! Og dog havde hun kendt Lykken, naar Edith var venlig imod hende, naar de vare ene sammen, naar hun sad med hendes Haand i sin. Og det nyttede altsammen ikke noget, hun

forestillede sig de tusende Ting, som hun kunde og burde have haft Interesse for eller ialt Fald nu prøve at vise Interesse for, — hun evnede det ikke! Forunderlig træt og mat og udygtig stod hun overfor alt andet end netop dette: at elske Edith.

Og hendes Tro, hvordan stod det med den? Før Konfirmationsalderen havde hun været enalvorlig, lilie Barnekristen, bedt sin Morgen- og Aftenbøn, læst og elsket Fortællingerne i sin Bibelhistorie, været saa tillidsfuld vis paa, at hvor hun gik og stod, vogtede et Par aarvaagne og kærlige Øjne paa hende, — Vorherres øjne! Og hun havde tit drømt, at hun var oppe i Himlen hos sin ukendte, tidlig mistede Moder imellem straalende, hvide Engleskikkelser.

Saa kom Edith paa hendes Vej, og hun glemte baade Bønnerne og Faderblikket, der vaagede over hende. Hun havde ikke en Gang som voxen rigtig prøvet og valgt til hvad Side hun vilde gaa. Hun vedblev vel nærmest at være kristen, men det var en lunken, sjælløs Tro, der manglede al Varme og Inderlighed. Hun havde dog nogle Gange bedt, — en Gang da Edith var syg. Aa, hun havde en hel Nat paakaldt Gud og bønfaldet, om hun maatte leve. Og da hun saa virkelig kom sig, havde hun knælet og takket. Jo, hun troede paa et højere Væsen, — men saa ussel og elendig var hun, at hun ikke en Gang følte Kraft til at stræbe efter en bedre og mere udviklet Tro. Og denne Gud, som dog nedlagde Evner og Kræfter i hvert Menneske, hvorfor havde han gjort hende saa sløv og svag, hvorfor lod han hende ikke heller dø nu, da hun havde lært at indse, at hun intet duede til, at hendes Liv var goldt og bare tog Pladsen op for et bedre og nyttigere?Dø! Ja, det var det bedste! Hvad var der egentlig andet? Nu hun havde faaet øjnene op for sin betydningsløse Tilværelse, blev hun greben af dyb Livslede. Hvem vilde sørge over hende? For Faderen var hun jo intet, han vilde sige: »Hun er gaaet til sin Moder!« folde Hænderne og bede en stille Bøn og saa lade hende hvile.

Og Edith? — Hun blev jo nu en lykkelig Hustru, for hende var hun jo bare en i Venindeflokken og tilmed en, hun saa tit havde kaldt sær, pjanket og forskruet. Hun vilde modtage Efterretningen om hendes Død med lidt Vemod, lægge en smuk Krans paa hendes Grav, sige med et Smil til sin Mand: »Du kan tro, hun var forelsket i mig, den lille!« og saa glemme hende.

Martha tog Hænderne fra Ansigtet, ja, hun vilde dø, hun var ikke bange. Var der ingen Gud til, o, saa maatte det jo være godt at synke hen i intet, — var der en Gud, maatte han jo bedst vide, at hun ingen Ting kunde og ingen Ting var, og tilgive hende. Hun vilde dø. — Men først vilde hun se Edith som Brud.

Bryllupsdagen kom. Martha havde i den forløbne Maaned ikke en eneste Gang været »exal-teret« overfor Edith, de havde heller ikke været meget sammen, Edith var tidlig og silde ude at købe Udstyr og prøve en Mængde Dragter. Men saas de, var Martha munter og talte om Edithsny Hjem og Stein og om den ny Kjole, hun selv skulde have til Brylluppet. Ikke en eneste Gang gav hun »Scener«. Edith tænkte, at det var rart, at lille Martha var bleven saa fornuftig.

Martha skulde give hende Brudekransen og Anna Holm, den »fortrolige«, Sløret. De to skulde ogsaa pynte Bruden.

Martha var under dette fuld. af Spøg og Ind-iald, hun talte næsten uafbrudt, var overdreven elskværdig mod Frøken Anna, undgik at se paa Bruden og for rastløs omkring efter Haarnaale, Baand eller Kamme med to skinnende røde Pletter paa Kinderne og en tindrende Glans i øjnene. Da hun fæstede Kransen i Ediths prægtige, mørke Haar, sang hun, saa det klang gjennem Lejligheden, Bjørnsons:

»Tag imod Kransen, den br til Dig, tag imod Kransen, tænk lidt paa mig, her er den grønneste Krans til den skønneste, — o. s. v.«

Straalende smuk saa Edith ogsaa ud, da hun i den hvide Atlaskeskjole, der sad ypperligt om hendes høje, slanke Figur, gik op ad Kirkegulvet ved sin Faders Arm. Martha kunde ikke faa Øjnene fra hende. Selv havde hun, der ellers ikke var en Smule forfængelig, pyntet sig med megen Omhu, hun vilde, at Edith skulde have etsaa kønt Indtryk som muligt af hende sidste Gang, de vare sammen.

Hun saa virkelig ogsaa godt ud i blegrødt Silke med en Overkjole af hvidt Blondestof. Hun havde sat sig til Maal

i det mindste at blive lige saa pæn som Anna Holm, — og det opnaaede hun ogsaa.

Beslutningen, hun havde taget, bidrog ikke lidt til det. Det var hendes sidste Dag, og derfor vilde hun nyde øjeblikket, leve og elske paa sin egen Vis, det vil sige se paa Edith og fryde sig over hendes Dejlighed. Og hendes eneste Ønske, at fastholde Nuet saa længe som muligt, lagde en usædvanlig Straaleglans i hendes øjne og en stærk Glød paa Kinden, saa at mange, som før kun havde fundet, at Martha Gruner var en ganske net, men ubetydelig lille Pige, i Dag syntes, at hun var ligefrem smuk.

Parret stod for Alteret.

Martha maatte smile ved nogle Ord, der forekom i Brudetalen:

»Thi Kærligheden, mine Venner, er den skønneste Gave fra Gud. Ingen jordisk Lykke er dog større end at have et andet Menneske ret inderlig kær.«

Og dog vidste hun, det var sandt, hun kendte den Følelse, der volder Angest og Hjærtebanken og dog er saa fuld af svimlende Lyksalighed, hunvidste hvorledes man lcan glemme alt, naar man ser ind i et Par Menneskeøjne. Men Pastor Eriksen vilde formodentlig, hvis han havde kunnet se ind i hende, ikke have forstaaet og godkendt den Slags Kærlighed. Det skulde jo være en Mand og en Kvinde, saadan var baade de menneskelige og de guddommelige Love. Alt andet var Unatur, Vanvid. Meget rigtigt! Saadanne abnorme Væsener burde hurtigst mulig gøre Verden den Tjeneste at forsvinde.

Martha forbavsede denne Dag Selskabet ved at være straalende livlig og morsom, hun, der ellers sad stille lyttende eller drømmende og kun plejede at svare med Enstavelsesord og undselige Smil! Hun var aldeles overgiven, drak Dus med flere af de unge Piger, koketterede med nogle unge Herrer og gjorde sin Kavaler, en Fætter til Edith, hel forelsket i sig. Og dog tænkte hun ikke paa andet end Edith og paa, at det var sidste Gang! Den unge J^rud var for optagen af sin Ven til at bemærke hendes forandrede Væsen. Hvad bryder en Brud paa en saadan Dag sig vel om Veninderne?

Naar hun en Gang imellem mødte Marthas Blik, smilte hun og nikkede til hende.

Damernes Skaal blev drukken.

Fætteren stødte begejstret sit Glas mod Marthas:»Min Dames Skaal!«

Og hun lo straalende op til ham.

»Vi træffes nok oftere, — hos Edith!« han bøjede sig tæt hen imod hende, »fra nu af skal jeg dyke hendes Bekendtskab, kan De tro!«

»Det var en pludselig Ømhed for Deres Kusine. Edith kan være lykkelig.«

»De ved vist for hvis Skyld jeg vil komme der. Jeg har jo først i Aften opdaget, at Edith har en Veninde, saa yndig, saa aldeles fortryllende!

— De maa ikke være vred, Frøken Martha, jeg burde maaske ikke have sagt det, — men Champagnen og et Par dejlige, mørke øjne —«

»Vred? — ser jeg vred ud?«

Hun svarede hen i Vejret, hun saa netop hvorledes Steins og Ediths øjne mødtes i altforglemmende Lyksalighed, og hun lo højere, blev kaadere og vildere.

Den reglementerede Bryllupsskaal for »Kærlighed« blev drukken.

»For hvad vi elske!«

Martha tømte med hede Kinder sit G-las.

»Edith«, raabte hun lystig over Bordet, »skal vi drikke hver paa sin elskedes Vel?«

»Vi høre nok snart om en Forlovelse til«, spaaede et Par gamle Tanter, der havde iagttaget Fætteren og

Martha.Længere ud paa Aftenen kom Edith hen til Martha og lagde sin Haand paa hendes Skulder.

»Nu tager Stein og jeg hjem! — Følger Du os ud til Vognen? Men tag et Sjal paa!«

Det svimlede et øjeblik for Martha, nu nærmede det sig altsaa. Om kort Tid skulde hun se hende for sidste Gang.

»Saa nu skal det være, Edith?« sagde hun imidlertid smilende.

Ude i Gangen vendte hun sig til Stein.

»Lad mig nu se, De er skikkelig imod hende!« sagde hun i en spøgende Tone, men med et næsten truende Blik, idet hun gav ham Haanden.

»Ja, saa Farvel, Martha, Du ser vel snart op til mig? Den Kjole klæder Dig udmærket«, (Martha glemte et øjeblik alt for Lykke over disse Ord,) »og Du har nok moret Dig godt? Der bliver sagt, at Sofus er aldeles væk i Dig! Farvel, lille Du!«

Martha havde lagt begge Arme om hendes Hals. ^

»Farvel, — farvel —« hun kunde ikke sige mere.

»Du ser paa mig, som var det en Afsked for hele Livet«, lo Edith, »lille Nar, som Du er!«

»Søde, søde Edith!« hele sit Hjærte lagde hun i dette sidste Kys, det brændte paa Ediths Kind, et Øjeblik blev hun forskrækket over det

Vildsomme Veje. 3sælsomme Udtryk i Marthas øjne, men saa tog Moderen hende i sine Arme, og da hun havde sluppet hende, lagde Stein Armen let om hendes Liv.

»Kommer Du, min egen Edith!«

Martha, der krampagtig havde holdt fast ved hendes Haand, slap den, — ja, hun var hans Edith, selv havde hun ikke nogen Ret, - ingen-somhelst Ret.

»Farvel, — aa, Edith!«

Vognen satte sig allerede i Bevægelse.

»Det var dog mig og ikke Anna Holm, der fulgte hende ud«, tænkte. Martha med en glad Stolthed, selv midt i sine trøstesløse Dødstanker.

Fru G-erner og hun saa efter Vognen, til den var drejet om Hjørnet.

»Hjemmet bliver dog tomt uden hende«, sagde Moderen og tørrede Øjnene.

Martha saa forvirret paa hende.

Her var atter en, som havde mere Ret end hun selv til at elske og savne Edith. Fru Gerner havde Moderens Ret, Stein Brudgommens, alle vilde respektere deres Følelser, — men hendes —

»Saa, lad os nu gaa ind, De staar og fryser, lille Martha, og ser hel daarlig ud, De, som nylig var saa rødmusset og kvik!«

Martha fulgte hende som i Søvne. HendesTanker var med den bortrullende Vogn, der førte hendes Ungdom og Kærlighed med sig.

Men nu skulde der danses. Fætter Sofus styrede allerede hen imod hende, en lystig Valsemelodi klang, — og Martha kastede sig atter ind i Hvirvelen, der skulde døve hendes Smørte og faa Tankerne til at sove.

Hun kom hjem, da Klokken var omtrent to om Natten. Lydløst aabnede hun Døren til Faderens Soveværelse, det hun behøvede, laa i hans Servanteskuffe. Men den gamle Professor sov let,

— han aabnede øjnene, nikkede til hende og spurgte venligt, om hun havde moret sig.

»Dejligt! Dejligt, Far!«

»Hvad søger Du?«

»— Men maa jeg tage et Par Hostepastiller,

— jeg stod i Træk og har faaet Hoste!«

»Vær endelig forsigtig, min lille Pige, — Hoste er noget slemt noget!«

»Du kan være ganske rolig, Far, i Morgen fejler jeg ikke det mindste. God Nat!«

Hun bøjede sig ned over hans graa Hoved og aandede et let Kys paa hans Pande, vred paa sig selv, fordi hun ikke en Gang i dette Øjeblik følte nogen barnlig Kærlighed eller Rørelse.

Saa forlod hun Værelset med Hostekageme og — Barberkniven i Haanden.

Hun stod stille i Dagligstuen, hvor Maanen

3*skinnede ind og kastede en lang Lysstribe hen ad Tæppet. Hun følte sig saa forfærdelig mat og træt efter al denne forcerede Lystighed, — saa tung og sløv. Hendes Hoved smertede, og Blodet bankede og prikkede i Haandleddene,

— i Fingerspidserne, — i Tindingen — overalt! Aa, det vilde blive godt at komme helt til Ro, — saa godt! Hun vilde ikke klæde sig af, men paaklædt lægge sig paa Sengen og dø der. Edith havde sagt, den Kjole var smuk og klædte hende, — i den skulde hun derfor se hende, naar det i Morgen rygtedes, at hun havde taget Livet af sig. Aa, Edith vilde om end kun for et øjeblik glemme sin egen Lykke og tænke paa, hvad Martha havde lidt, tænke paa, om det da virkelig var af Kærlighed til hende — —

»Jeg vil skrive til hende, — men kun et Par Ord, — Edith hader al Følsomhed, — og skrev jeg langt, kunde det nok ikke undgaas, — jeg vil bare skrive Farvel, — og at jeg holdt saa meget af hende.«

Og mens hendes ophidsede Fantasi forestillede hende dette, blev hun stadig staaende paa samme Plet i Maanelyset, ubevægelig, ligesom lammet af Dagens store Sindsrørelser, — dødtræt.

»Hvis jeg nu havde været en Mand, — havde det saa været bedre?« og hun gjentog disse Ordhøjt den ene Gang efter den anden, til sidst uden at vide, hvad hun sagde;

»Havde det været bedre, hvis jeg var blevet en Mand?«

Endelig drog hun Vejret tungt, — nu maatte det vel gøres, — hun maatte rive sig ud af denne sløve Tilstand, sæt hun blev vanvittig? Var hun det maaske allerede? Saa var det da bedst for alle Parter at forlade Skuepladsen.

Hun tog et Par Skridt hen over Gulvet og var snart udenfor Døren til sit eget Værelse.

Men idet hun vilde lægge Haanden paa Dørgrebet og gaa ind, var det hende pludselig, som Døren rykkedes langt, langt bort, og mens hun famlede efter den, lagde noget iskoldt og tungt sig over hendes Bryst, — der lød en ubestemt Brusen og Mumlen for hendes øre, — og Knæene rystede.

»Det er Døden, den kommer af sig selv, — det er ogsaa <^et bedste.« tænkte hun — og saa tænkte hun ikke mere, — alt gled ud i Mørke og intet. — —

Men det var ikke Døden, kun en alvorlig Lungebetændelse, foraarsaget af Forkølelse og fremskyndet af den sidste Tids Sindsrystelser.

Da Faderen og Husholdersken, vækkede ved et tungt Fald, kom til, fandt de Martha besvimet paa Gulvet i Dagligstuen og fik hende hurtig bragt i Seng, hvorefter de sendte Bud til Lægen.Barberkniven, som laa paa Gulvet og som efter Marthas Beregning skulde have gjort al Hjælp overflødig, lagde de ikke Mærke til før senere og vare da langt fra at ane Bestemmelsen med den. Professoren undrede sig vel over dens Tilstedeværelse paa et saadant Sted, men gav sin egen Distraction Skylden.

Martha var imidlertid i det mindste for Øjeblikket fri for al Uro og Smerte, hun laa hen uden Bevidsthed i det lykkelige »Intet«, hun havde længtes saa meget efter.

Men længe varede det ikke, saa begyndte Bevidstheden svagt, ganske svagt, at dæmre for hende, — og en Nat aabnede hun sine øjne og saa sig om dog endnu uden klare Begreber og vaagen Erindring. Hun saa en lille Lampe brænde paa Bordet tæt ved Sengen, og et gammelt rynket Kvindeansigt med en Krydderpose saas i Værelsets Baggrund, — hun kendte det meget godt, — det var Jomfru Hansens — og hun laa i sit eget Kammer, i sin egen Seng, i sin egen Natkjole der var ikke det mindste at undres over, og træt lukkede hun sine øjne.

Men kort efter vaagnede hun igen ved en stærk Smerte i Ryggen, — hun vilde rejse sig, men kunde ikke. Nu mærkede hun, at him havde Omslag paa Ryggen og paa Brystet, altsaa varhun syg. Hvornaar mon hun var bleven det? Hvad var de]- sket?

Hun fik en Fornemmelse af, at der var sket noget, som havde gjort hende ondt, og at dette noget, naar hun atter kom helt til sig selv, vilde være der og smerte hende, men hvad det var, vidste hun ikke, og det var jo godt, siden det var sørgeligt. Det kom tidsnok. Og Martha sank igen hen i en Døs, hvoraf hun kun til Tider vaagnede for at tage Medicin, drikke Mælk, lade sig pusle og hjælpe som et lille Barn.

Sommetider vaagnede hun ogsaa ved, at en stor blød Haand sagte strøg hen ad hendes-Kinder og Haar, og hendes Faders Stemme saa underlig bevæget og kærlig, sagde, »Min lille Pige!«

Hun hørte ogsaa andre Stemmer, hun kendte: Dr. Thomsens gemytlige og Jomfru Hansens klynkende.

Og saa en Gang fyldtes Luften i hendes Værelse med en fin, pikant Parfume, som hun syntes, hun skulde huske. /Jo, aldeles bestemt! Hun kendte den Duft. Der var noget om en slank Kvinde med mørkt Haar og fint mejslede Træk, og denne Kvinde læner sit Hoved tilbage mod Gyngestolen og ler og slaar med Lommetørklædet over imod en anden, — var det ikke hende selv? —, og siger: »Nej, hvor Du dog kan være barnagtig, Martha«, og den fine Duft strømmer underligt berusendeimod hende, ligesom indhyller hende og tager hende til Fange. — Og nu er den her, — og hun ved, den er i Følge med en, hun holder af, men som har kostet hende mange Taarer, — mange tunge Øjeblikke, — som har voldt hende dette, hun ikke endnu ved bestemt, det, som det er tidsnok at spekulere paa, og hun vil ikke lukke øjnene op, skønt hun ved, at det smukke Ansigt bøjer sig over hende netop nu. En klangfuld Stemme siger noget om »Nervøsitet«, »Foraars-luften« og »Sygdom«. Martha følger ikke Ordene, kun Stemmen, den gør godt, saa længe den lyder, men ondt bagefter, thi saa maa hun tænke paa haarde, grusomme Ord, den samme Stemme ved andre Lejligheder har talt. »Lad os nu ingen Scener faa«. »Hvor Du er hysterisk!« Og at tænke er det mest martrende af alt, ved Martha,

— hun maa enten have læst denne Paastand eller

— erfaret den.

Nu lægger en blød. kølig Haand sig paa hendes Pande.

»Hun so ver, — den lille Stakkel!«

»Ja, Frue.«

Der gaar en let Skælven igennem Marthas Legeme ved disse Faderens Ord.

»Og Lægen siger, vi kan takke Gud, det er den Søvn, der lader hende slippe lettere over det, end vi fra først af turde haabe.«»Hvem skulde have troet, at hun bar paa en Sygdom? .Ved mit Bryllup var hun saa kvik, De skulde have set hvor munter! — Nu lægger jeg disse Eoser her paa Sengen, — hun har vel ingen Skade af Duften? Hils hende saa, hvis hun da har sin Bevidsthed og kender mig!«

Martha slog Øjnene op og mødte det dybe, rolige »Nomeblik«, hun havde elsket lige fra første Gang, hun saa det.

»Edith!« sagde hun bare, saa lukkede hun igjen træt sine øjne.

»Hun kender mig, — hører De? Saa kommer hun sig nok snart. Naa, farvel, Hr. Professor, jeg hører snart herind igjen!«

»Farvel, og tak for Deres Venlighed, Fru Stein.«

Fru Stein? Men Martha kendte jo ingen Fru Stein! Var det da ikke Edith, hendes Veninde, hendes Ideal. Edith Gerner? — Men bi lidt, det var dog meget t rigtigt, — meget rigtigt. — Martha saa for sig en oplyst, smykket Kirke, — mange Mennesker, - for Alteret stod to, — en Mand og en Kvinde, — hun var klædt i hvidt og dejlig som én ung, romersk Vestalinde, — og saa saa hun de lange, dækkede Borde, det brogede Selskab, — hun hørte en blandet Lyd af M'endels-sohns Bryllupsmarch, klirrende Gafler, Glas, der stødte ^ sammen, højrøstet Conversation, — Latter-udbrud, — og en ung Pige raabte med blussende Kinder og idet hun løftede sit Champagneglas højt: »Leve Kærligheden!« og den unge Pige havde besluttet, at samme Aften vilde hun dø, — og den unge Pige var hende selv.

Hun hentede Vejret tungt, nu var den lange Bedøvelse forbi, Tankerne vendte tilbage.

Hun aabnede igen øjnene.

Paa Tæppet foran hende laa en lille Buket Roser, Ediths Gave, hun tog den, holdt den op til sit Ansigt og indaandede i langsomme Drag dens Duft.

Jo, nu huskede hun det hele, — hun havde elsket Edith, — aa saa højt, — meget mer end man kan holde af en Moder og Søster, — ja, hvad vidste hun for Resten om Omfanget af de Følelser, — . hun vidste, hun havde elsket Edith mer end alle andre, elsket udelukkende hende,

— og saa havde hun set, hvor magtesløs og taabelig denne Kærlighed var, — og hun havde besluttet at dø, — og nu var Edith gift, — paa hendes Bryllupsdag var det, at hun vilde have sat sit Forsæt i Værk, — saa var hun bleven syg,

- og nu laa hun her svag og mat efter Sygdommen, men med Følelsen af, at Kræfterne og Livsaanderne vaagnede paany.

Ja, om ikke lang Tid vilde hun være rask, saa skulde hun tage fat *paa Livet igen, paaExamenslæsningen, — paa, — ja, hvad var der mere? Paa alle de vaagne Drømme om Edith, — Turene med hende, — dum Snak, Edith var jo gift: »Ganske som før kan det jo ikke blive, Martha!«

De Ord huskede hun godt.

Tage fat paa Livet! Ak Gud, hun følte hverken Lyst eller Mod til at »tage fat« paa nogetsomhelst. Men at dø ønskede hun heller ikke mere, i det hele taget ønskede hun intet, det kunde være det samme altsammen. Der var vel en Slags Styrelse, Forsyn, hvad det nu hed, siden hun var bleven standset i sit Forsæt den Aften og nu følte sin fysiske Styrke tage mere og mere til. Meningen var vel, at hun skulde leve. Ja, ja, saa vilde hun leve eller rettere lade Livet gaa sin Gang udenom hende, blot hun kunde faa Lov at sidde stille uden Tanker, uden Ønsker og se til og lade de andre agere. Hun var saa træt og mat, saa inderlig, »tilfreds hvilket.«

Og dog kyssede hun Roserne, som Edith havde bragt hende, men det var egenlig ikke, fordi hun tænkte paa Edith, det var snarere den gamle, indgroede Vane at vise alt, hvad der kom fra hende, Hyldest. Hun hviskede nok den ene Gang efter den anden: »Edith, - Edith!« men det var mere i Erindringen om sin Kærlighed til hende end i Erindringen om selve hendes Person.Hun laa og nærede det ubevidste ønske, at der ikke var noget til, der hed: at tænke, thi det havde voldt hende saa megen Pine, nej bare dovent vifte Grublerierne bort, — ikke føle noget, — kun sløvt fornemme, at man existerede.

Det var, naar alt kom til alt, det lykkeligste.

Lykke!

Aa, hvor havde hun en Gang forbundet stor-slaaet dejlige Ting og Begivenheder med det Navn. Som pur ung havde hun som alle unge Piger drømt om, at der et Steds ude i Livet ventede et eller andet straalende, jublende, overvældende lyksaligt paa hende. Det var der saa sikkert, og en Gang vilde hun naa det Hvad det var, kunde hun ikke ret gøre sig noget Begreb om, men det maatte naturligvis paa en eller anden Maade staa i Forbindelse med Edith. Nu smilte hun ad disse Illusioner. Ja, der var vel dem, som kunde komme til at føle, om det saa kun var i

øjeblikke, den fulde, ublandede Lykke, men for Flertallet var visselig Tilfredshed det højst opnaaelige,

— og at være tilfreds, var det ikke først og fremmest at opgive Troen paa Lykken og med den alle Længsler, alle ønsker, alle Drømme ? Aa, Gud, nu tænkte hun igen, nej, hun taalte det ikke. Bare der havde været en saadan Lethe-flod. som Grækerne troede paa, en Flod, der vilde tage alle pinefulde, plagende Tanker, og give denmilde, tavse Glemsel i Stedet. Hun huskede ikke paa, lille Stakkel, at Lethe efter Grækernes Sagn' fandtes i Underverdenen og altsaa var Sindbilledet paa, at først efter Døden glemmes alle menneskelige Lidelser. Her paa Jorden maa man være glad, hvis man kan døve Lidelserne ved Midler, der kan træde nogenlunde i Steden for hint uvurderlige Vand. —

»Ih se, lille Martha, nu kom vi saa vidt, — det gaar jo brillant, — brillant«, sagde gamle Doktor Thomsen, som netop kom ind ad Døren og blev glad overrasket ved at se Martha nikke genkendende og venligt til sig.

Det var en gammel graahaaret Herre, som havde kendt Martha fra hun blev født, en morsom oplivende Gæst at have ved en Sygeseng, om han just ikke kunde kaldes nogen særlig udmærket Læge. Han mente det usigelig godt med alle Mennesker og havde den største Medlidenhed med Folks Lidelser. Uden Hensyn til Patientens Alder og Køn klappede han dem paa Kinden og kaldte dem »lille Ven«, og enten Sygdommen var en let Forkølelse eller en farlig Feber, beroligede han dem i en lige fornøjelig og trøstende Tone med sit: »Det skal vi sgu nok faa klaret.«

Nu satte han sig ved Marthas Seng.

»Du er rigtignok en flink lille Pige, maa jeg sige Dig! Gaar det saadan fremad stadig, kan viinden 14 Dage have Dig oppe. Hvad siger Du til det? Og sikke nogle fine Blomster, vi have faaet,

— ja, man tør vel ikke spørge fra hvem de er?«

Han truede ad hende med en meget skælmsk Mine.

»Jo, de er fra en Frøken Ger . . . . en Fru Stein.«

Martha gemte Ansigtet bag Buketten. Saa træt og sløv hun end følte sig, maatte Blodet dog følge den gamle Vane at stige til Kinderne ved et vist Navn.

»Naa! — det var efter hendes Bryllup, at Du fik den Sygdom paa Halsen og forskrækkede Din Fader og Jomfru Hansen ved at ligge todt derinde paa Gulvet, ikke at tale om mig gamle Stakkel, som blev jaget op af min søde Søvn for at se til saadan en lille Tosse. Jo,, det var rigtig nok en pæn Maade at opføre sig paa! Du har formodentlig danset for meget og staaet bagefter .^og hængt ud af et aabent Vindu eller drukket iskoldt Vand ? Jo, vi kender de unge Damer!« han kneb hende i Kinden, »naa, dansede vi saa med ham?«

Martha smilte træt, hun kom til at huske paa Ediths Fætter, Sofus Bang, der havde sværmet om hende den Aften, og som hun havde koketteret med.

»Naa, Du vil ikke ud med Sproget? Ham, der har rendt Jomfru Hansen paa Dørene og spurgttil Dig og sendt, Gud ved hvor mange, Buketter, som jeg har været saa grusom at forvise til Dagligstuen!«

»Jeg ved slet ikke, hvem De mener. Har nogen sendt mig Buketter?«

»Ja, min Sandten har der saa, — er det ikke Fyrens Visitkort, her ligger? Sofus Bang. Hvadbehager? Bliver Du ikke saa meget som rød i Hovedet? Nej, se til den lille blaserede Satan,

— saadan noget bryder hun sig slet ikke om!«

Martha rystede paa Hovedet. Hvad kom det hende ved, at Sofus Bang sendte Buketter. Han var altsaa forelsket i hende og havde ikke glemt den Aften, da hun for at bedøve sig havde spillet Bakkantinde og opægget ham til en Følelse, som hun mente kun vilde blive et flygtigt Sværmeri. Eller egentlig talt, hun havde slet ikke ment noget dermed, ikke ofret ham en Tanke! Og nu lod det til, at han virkelig havde brændt sig. Naa, det gik vel over. Han tænkte sig hende som det kaade, overgivne Pigebarn, hun kun havde været netop den ene Aften i sit Liv; naar han

fik hende at se som den stille, tilbageholdende Skabning, hun var, vilde han nok komme sig. Gud ske Lov, den Tanke var da til at jage fra sig.

»Vil Du se Buketterne? De er nydelige!«

»Nej, tak, det kan være det samme. — Disse Roser her er mig mer end nok*«Doktoren rejste sig nu og kaldte paa Professoren og Jomfru Hansen, der strax kom ilende til, den ene fra sit Studereværelse, den anden fra Køkkenet.

»Nu skal De se Løjer! Der er ikke længer saa megen Fare, som bag paa min Haand! Hun har ført en meget fornuftig Samtale med mig, kun vil hun ikke indrømme, hvor smigret hun føler sig ved en vis ung Herres Opmærksomhed!«

»Gud ske Lov, Du overstod det, lille Martha,« Professoren bukkede sig ned over det lyse Hovede og kyssede det ømt. Under Marthas Sygdom var det gaaet op for ham, at han, naar galt skulde være, hellere vilde miste sit udstoppede Bæltedyr, sin Samlings bedste Exemplar, end denne lille Pige, som var hans Kød og Blod.

»Ja,-nu har jeg det godt, Fader,« sagde Martha mildt men med sit trætte Smil, »Du har altsaa været bange for mig?« ^

»Om jeg har været bange?« Stemmen skælvede af undertrykt Bevægelse, »min kære Almas lille Pige«.

Doktoren klappede ham paa Skulderen og sagde: »Naa, naa, lille Ven!«

Jomfru Hansen snøftede. Men Martha følte ingen særlig Eørelse, hun var nok bleven sig selv lig i den Henseende, ja, hun var næsten koldere nu, for det var hende saa ligegyldigt, aa saa lige-gyldigt. Det eneste, hun kunde drive det til at føle ved .Faderens Kærlighed, var en svag Taknemmelighed, en stille Undren over, at nogen kunde holde af hende, saadan som hun var.

Doktoren, der ikke rigtig kunde være med til noget, der nærmede sig det »højtravende«, gjorde nu en brat Ende paa Professorens rørte Stemning ved at sige:

»Naa, — ja, ja! Saa fra i Morgen af, Jomfru Hansen, begynder vi med at give hende et lille Dueben og en stor Kop Chocolade. Smaa Slag i Førstningen, — siden — — —«

Martha kom sig Dag for Dag, hun fik Kød paa Kroppen og lidt Farve i Kinderne, men der vilde ikke komme Glans i Øjnene. De- saa stumme og alvorlige frem for sig, ikke synderlig bedrøvede, men heller aldrig synderlig glade. Den aandelige Mathed og Ligegyldighed, hun havde følt ved sin første Opvaagnen til fuld Bevidsthed, vilde ikke fortage sig. Hun var og blev træt og udygtig til at tænke paa Fortiden. Hun fik Lov at komme op og sidde inde i Dagligstuen, og hun fandt det godt og behageligt saadan at sidde stille uden at behøve at røre en Finger, lade sig opvarte og kun høre kærlige Ord. Ja, Livet var saamænd meget rart, naar man saadan kunde sidde altid med Hænderne i Skødet, uden at der fordredes andet

Vildsomme Veje. 4af En end at smile taknemmeligt og lade sig forkæle.

Edith kom af og til med Blomster, Vindruer og Konfekt, klappede Martha paa Kinden og talte om, hvor det var godt, hun var bleven rask, nu skulde hun, saa snart hun fik Lov at komme ud, hen og se, hvilket yndigt Hjem hun havde. Det var tydeligt at se og høre, at Edith hørte til de faa dødelige, som har naaet Lykken. Hun lod ikke til at elske sin Ernst mindre end før. Hendes smukke Ansigt bar Præget af en rolig, inderlig Glæde og Sjælsligevægt. Ingen Sorg havde endnu formørket hendes Livshimmel.

»Det glæder mig, at Du har det saa godt og føler Dig helt lykkelig,« sagde Martha en saadan Dag, mens hun sad med halvtlukkede øjne i sit Sofahjørne, omgiven af . Hygge og Velvære, med en Del Blade og Romaner foran sig paa Bordet, sin Yndlingsparfume, og ved Siden af sig Edith, hvis Haand hun holdt i sin.

Hun kunde godt lide, at Edith kom og besøgte hende, rigtig nok for hun sammen, naar hendes godt kendte Ringen lød, men naar hun saa kom ind og satte sig, nød Martha med et halvt drømmende Behag hendes Stemmeklang, hendes dybe, melodiske Latter, hendes smukke, lysende Smil, hele den Skønhed, som hun en Gang havde elsket saa højt. Hun nød alt dettemen uden længer at »elske« det. Paa denMaade var hun virkelig

kureret, hun nærede ikke mere denne urimelige, unormale Kærlighed. Et af de bedste Vidnesbyrd herom var i al sin Ubetydelighed følgende': Paa et lille Bord foran Marthas Seng stod Ediths Billede i en Fløjelsramme. Dette Billede plejedé Martha altid med en kærlig, barnlig Nøjagtighed at kysse til Godnat hver Aften. Efter sin Sygdom blev hun ogsaa ved dermed, saa stærk er Vanens Magt, og en Stræng, der en Gang er blevet stærkt og kraftigt anslaaet, lader dog, efter at Haanden har sluppet den, Tonen klinge endnu en Stund. Men længe varede det ikke, før Martha syntes, det var besværligt, naar hun var kommen i Seng, at skulle strække Haanden ud og tage Billedet og saa sætte det hen igen, og efter at hun i nogen Tid havde sendt Portrættet Fingerkys og melankolske Smil, svandt hele denne lille Akt hen i intet, ligesom Tonen, hvor stærk den end kan klinge efter, dog en Gang maa have klinget ud. Jo, Martha var bleven kølet og afdæmpet,, men tillige berøvet sin Ejendommelighed. Uden denne Kærlighed, som var bleven hende en anden Natur, og som havde gjort hende til den besynderlige Skabning, hun før havde været, var hun nu en almindelig lille Reconvalescent, træt, lad og magelig, — og hun kunde godt mærke, at hun hele sit Liv. vilde blive »Reconvalescent« efter sin

4*»Sygdom«, som hun vel nu maatte kalde Forelskelsen i Edith.

Derfor savnede denne ogsaa noget hos sin lille Veninde. Hvor var det straalende, varme Blik, hvormed Martha før havde betragtet hende, hvor var de hæftige, umotiverede Kys, de smaa, naive, umiddelbare Kærlighedserklæringer, alt det, som Edith før havde skændt for? Ja, hun savnede det virkelig nu. Det havde dog været saa morsomt, saa originalt! Men paa den anden Side var hun glad paa^Marthas Vegne over, at hun nu var bleven fornuftig og havde fulgt det Raad, hun tit nok havde præket for hende. Mens Edith vidste, at Martha elskede hende, havde hun tit, skønt hun virkelig. nærede Interesse og venlige Følelser for hendéT været halv gnaven og ked af denne idelige Beundring, denne idelige stirrende, hyldende Tilbedelse. Hun havde følt, som saa mange gøre det, at naar man bliver elsket, faar man et Ansvar over for den elskende Person, man ved, at vedkommende venter sig noget smukkere og bedre af en end af alle andre paa Jorden, man faar ogsaa ved at spille Hovedrollen i et Menneskes Hjærte en Del i dette Menneske, ligesom en Slags hellig Ret over den paagældende, en Ret, som man maa passe paa ikke at misbruge, og hele dette Ansvar, som er saa let at bære eller rettere slet intet Ansvar er, naar man gengælder Kær-ligheden, bliver føleligt, naar man selv staar kold overfor en saadan Lidenskab. Da derfor Edith mærkede, at Martha ikke var forelsket længer, rystede hun graciøst Ansvaret af sine smukke Skuldre, men dog som sagt ikke uden Savn, hun havde baaret den Byrde saalænge, at den var bleven en Vane,

»Hør, Martha,«' spurgte Edith ovennævnte Dag, »hvordan gaar det nu med Studierne?«

»Jeg er bleven fri for at læse til Artium, Doktor Thomsen var saa elskværdig at forestille Fader, at det var »alt for meget« for mig lille, svage Stakkel,« svarede Martha muntert, dog uden Spor af sin tidligere barnagtige Henrykkelse, naar hun blev fri for noget, der kedede hende.

»Naa, tro mig, det var noget, Du kunde lide.

— Du har aldrig sværmet for at studere!«

»Nej, for det er saa kedeligt! Hvorfor skal man trætte sig til ingen Nytte?«

»Nej, meget rigtigt, — naar man bedst egner sig til at sidde som en lille Prinsesse og lade sig forkæle af sin Papa og — maaske vente paa en ung Riddersmand, der en Gang i Tiden vil overtage samme rare Papas Pligter.«

Martha lo. Før vilde hun have følt sig sort ulykkelig over Ediths Ironi, nu tog hun det med gemytlig Ro.»Tror Du virkelig, Edith? Mon der vil komme saadan en elskværdig Ridder?«

»Et Spøg, et andet Alvor, Du smaa! Min kære Fætter er meget nær ved at gaa ud af sit gode Skind af Forelskelse i og Ængstelse for en vis ung Dame. Enten maa Du lade ham forstaa, at Du ikke synes om ham, eller give ham Haab, for det ser virkelig noget foruroligende ud med ham, Stakkel!«

»Aa, — det er vel ikke saa slemt!«

»Synes Du ikke, at denne Hærskare af Buketter stadfæster mine Ord?«

»Han overvinder det nok. Man dør ikke af Kærlighed, forsikrer jeg Dig, selv om man er lige ved det,« sagde Martha i en spottende Tone, »Hr.-Bang har nok været saa galant eller saa — taabelig at sende mig et Par forblommede Erklæringer, men jeg har naturligvis ikke svaret ham.«

»Men saa er Du da virkelig bleven en Kokette! Hvem skulde have troet det? Ved mit Bryllup, siger man, underholdt Du Dig og dansede næsten udelukkende med ham hele Aftenen. De spaaede alle, at I vilde blive et Par, thi det var saa iøjnefaldende! — Han er virkelig ogsaa en net ung Mand, fører sig upaaklageligt, er inderlig god, og Du, Lykkens Pamfilius, som et Par af mine Tanter .sagde, da de igaar henne hos mig drøftede Edersmulige Forbindelse, — han er et brillant Parti, hans Gods, Kratholm heroppe i Nordsjælland er et sandt lille Slot!«

»Saa meget des bedre for den lykkelige, som bliver Slotsfrue der!«

»Man siger, han har svoret paa, det skal være Martha Gruner eller ingen.«

»Nej da!«

»Jo, tænk nu lidt paa det stakkels Menneske, liden Martha, — og bliv snart saa rask, at Du kan komme hen og se, hvor fortryllende jeg har det! Naar Du ser mit eget lille Kabinet, kan Du maaske faa Idéen til, hvordan Fru Godsejerindens paa Kratholm skal se ud.«

Martha trykkede Ediths Haand op til sin Kind, da de sagde hinanden Farvel; hun fandt nu som før en Nydelse i at holde denne smukke, bløde Haand i Erindringen om alt, hvad den havde været for hende. — —

»Farvel, Edith, Tak for Besøget! Gør det snart om igen!«

Hun fulgte hende med øjnene. Aa, hvor hun dog havde været forelsket i denne Kvinde! Nu var hun i det højeste kun forelsket i denne sin døde Kærlighed til hende.

Saa tog hun fat paa en Bog. Saadan en Boman tog saa rart Tankerne fangen. Aa; det var dejligt at læse, dovne og døse! Naar baredet kunde blive ved altid? Men nu skulde hun paa Landet. Doktor Thomsen havde sagt, at hun maatte i det mindste 3 Maaneder af Sted. Og et Steds paa Falster havde hun en gammel Tante, en PræsteenJ^, hos hvem hun skulde sendes paa Græs. Naa, den Tid gik vel ogsaa.

Den unge Godsejer, Sofus Bang, Ediths Fætter, havde virkelig faaet sig en alvorlig Forelskelse paa Halsen. Han var et jævnt begavet, jævnt muntert, og jævnt net, ungt Menneske af den Slags, man træffer utallige af. Han havde hverken ført et slettere eller bedre Liv end saa mange af sine jævnaldrende og havde læst akkurat saa meget, at han ikke ligefrem gjorde Fiasco iblandt oplyste Mennesker, De Familier, han kendte, saa ham gærne, enten det nu var paa Grund af hans gode Hjærte og nette Optræden eller paa Grund af hans fyldte Pung. Han havde tidlig mistet sine Forældre, hvis eneste Barn han var, og var netop nu for kort Tid siden bleven myndig. Han havde trods sine ikke faa Forelskelser aldrig endnu truffen en Kvinde, som han kunde ønske sig til Hustru, før han ved sin Kusine, Edith Gemers Bryllup, fik øjnene op for, hvor »sød« en Pige Martha Grimer egenlig var. Han havde jo nok set hende før, men knap vexlet ti Ord med hende. Hun var saa stille, saa undselig, holdt sig altid i Baggrunden og syntes åt være helt op-tagen af sine egne Betragtninger, men ved Brylluppet' viste hun sig pludselig fra den helt modsatte Side, hun saa udmærket godt ud, og der var et forunderligt Liv, en feberagtig Lystighed over hende. Han blev mere og mere indtaget i det lille nervøse, fine Ansigt, de blonde Flæt-ninger, den lette og dog saa fastbyggede Jomfruskikkelse, "han fandt hende aldeles yndig og kom hjem i en ør Tilstand, lykkelig over alle de mange Tegn paa, at han begyndte at føle en virkelig Kærlighed, ulykkelig over ikke at vide, om hun syntes om ham eller ej, om det havde været Leg og Flagren altsammen. Næste Dag hørte han, at hun var bleven farlig syg. Det bidrog ikke lidt til at sætte Toppe paa hans Følelser. Dette glade, smilende, lille Væsen i den rosenrøde Dragt, laa hun nu bleg og stille og stredes maaske med Døden? Tanken om, at han kun havde set hende for at hun skulde svinde som en Drøm, overvældede ham ganske og gjorde ham vis paa, at netop hun var den rette, den eneste, — og nu maaske blev hun ham berøvet. Han spurgte hver Dag til hendes Befindende, sendte de omtalte, talrige Buketter, løb op til Edith for at faa Trøst, skrev Vers til langt ud paa Natten om »Hænder smaa« og »øjne graa« og »Sjæle, der en Gang vil hinanden forstaa«, spaserede i Store Kongensgade

udenfor Professor Grimers Hus, gjordesig kort sagt Skyld i alle de noksom kendte Latterligheder, som forelskede Sjæle en Gang har Eneret paa.

Endelig hørte han, at hun var oppe, han var ogsaa saa lykkelig en Formiddag at se hende ved Yinduet. Hun lignede rigtignok ikke den Glædens Præstinde, som havde daaret ham ved Ediths Bryllup, men han fandt hende dog ubeskrivelig sød i den simple Morgenkjole med den brede, hvide Matroskrave. Hun saa ham ikke, hun var optagen af at vande sine Blomster. Han stod da nogen Tid udenfor og vaklede imellem at skrive til Professor Grimer eller selv gaa op lige med det samme og tale med ham. Da han, hvis han valgte det sidste, hurtigst kunde vente at faa Svar, foretrak han det, skønt det krævede mest Mod.

Professoren, som sad inde i sit Naturalie-værelse og ordnede en Del Biller, blev altsaa overrasket ved Besøget af en meget køn og meget forlegen, ung Herre, der, yderst soigneret i sin Paaklædning, præsenterede sig som Sofus Bang, Godsejer til Kratholm i Nordsjælland, 25 Aar, lige bleven myndig, med saa og saa mange hundrede tusende om Aaret.

Og ikke mindre forbavset blev Professoren, da den unge Mand endnu mere forlegen, under-rettede ham om, at han elskede hans Datter og .vilde anholde om hendes Haand.

Professoren sad fordybet i Betragtninger. Han troede selv, at han havde været meget skarpsindig, idet det var blevet ham klart, at Martha havde ♦ 7 haft en ulykkelig Inclination, Ja, hvad mere var, han troede at kunne paavise bestemt, hvem det var, som havde været Skyld i det stakkels Barns Sorg. Han havde set hende, mens hun laa syg derinde, med Ediths Portræt i Haanden, og han havde lagt Mærke til, at hun havde ligget og set paa det med et underligt, haabløst, selvopgivende Blik. Han havde ogsaa set, at hun for sammen, naar den unge Fru Steins Besøg blev meldt. Og den Gang hendes Forlovelseskort kom, jo, han huskede ganske tydeligt, at Martha, da hun modtog det, var bleven ligbleg, havde fortalt Nyheden med en ligesom brudt, klangløs Stemme og var derpaa hurtig gaaet ind i sit Værelse. Ja, den gode Professor troede virkelig, at han var med. Barnet havde gaaet hen og forelsket sig i Stein. Det kunde ikke være andet. Professoren havde ikke i lange Tider tænkt paa Kærlighed, ikke siden hans unge Hustru laa paa sit Dødsleje, siden den Tid var han helt gaaet op i Videnskaben, nu kom den senere Tids Tildragelser og nu til sidst den unge Sofus Bangs Frieri til ham som et Pust, en Hilsen fra svundne Ungdomsdage.»Ja, kærø Hr. — var det ikke Bang? Deres Tilbud kan jo' kun glæde mig, — og — hvis min lille Pige har Godhed for Dem, kunde det jo være en i alle Maader god og tryg Fremtid for hende,

- men jeg tror det ikke, — nej, jeg tror det virkelig ikke —« sagde Professoren hovedrystende.

»Deres Datter og jeg har kun været sammen meget faa Gange, — hun kender mig knap endnu,

— turde jeg, — vilde Hr. Professoren tillade, — at jeg fik Lov at komme i Deres Hus, for at hun, Frøken Martha, mener jeg, maaske kunde komme til — «

»Ja, det vil naturligvis være mig kært at se Dem her, — jeg skal endnu i Dag tale med. min Datter, saa skal De høre fra mig. — Maa jeg udbede mig Deres ærede Adresse? — Tak! — I alle Tilfælde paaskønner jeg Deres gode Tilbud, men der maa handles varsomt og overlagt i saadanne Tilfælde, indser De nok, min unge Ven. Hele sin Fremtid bestemmer man ikke paa en Timestid. Martha skal først, som De meget rigtigt talte om, kende Dem. — Maa jeg byde Dem en Cigar, — ikke? Kønt Vejr i Dag! Farvel, Farvel!«

De to Herrer vexlede Haandtryk, og Sofus gik uden at føle sig en Smule mere beroliget, men dog med Bevidstheden om, at det første Skridt over Rubicon var gjort.

Professoren lod den Dag Biller være Biller oggik ind i Dagligstuen, hvor Martha sad og underholdt sig med sine Kanariefugle, hun havde et stort Bur med 9 — 10 saadanne smaa Skrighalse, som hun morede sig med at gøre tamme. Hun blev lidt forbavset ved Synet af Faderen i Dagligstuen paa den Tid, hvor han plejede at være langt inde i Dyreverdenen.

Han tog hendes Hænder i sine og satte sig med hende i Sofaen, en Del forlegen var han, thi det var første Gang de to skulde tale noget, der nærmede sig til fortroligt, sammen.

Martha hørte paa ham med et venligt, opmærksomt Ansigt, men svarede ikke.

»Du holder ikke af ham, vel? I det mindste ikke endnu! Jeg tror at have opdaget, at Dine Tanker er et andet Sted, min lille Pige, — men Du skal bare se, Tiden læger alle Saar, — og en ulykkelig Kærlighed gaar over, blot man beder til Gud og tænker paa, hvor godt man har det i andre Henseender. Og det vil Du tænke paa, ikke sandt?«

Martha spurgte sig selv, om hendes Fader da vidste, hvordan det hang sammen, men ved hans næste Replik forstod hun, at han var he]t paa Vildspor, og saa var det hende ligegyldigt, hvad han ellers tænkte og troede.

»Nu kommer en, saa vidt jeg ved, hæderlig, ung Mand og beder om at faa Dig til Hustru.Tænk derover, min lille Pige! Du ved dog, den anden kan aldrig blive noget for Dig, nu da han er gift!«

»Du maa da ikke tro, jeg er knust af ulykkelig Kærlighed«, sagde Martha nu leende, »jeg har som alle unge Piger gennemgaaet min For-elskelsesperiode, — den er et overstaaet Stadium,

— og nu bryder jeg mig om ingen, ikke en-Gang om den galante Hr. Bang. Hvis jeg har koketteret med ham en Gang, — det har jeg maaske,

— saa beder jeg ham undskylde og glemme det,

— og saa lader han vel nok den Grille fare!«

»Men han bad mig saa meget om at maatte komme her, for at Du i det mindste kunde lære ham at kende, inden Du gav et bestemt Svar. Han kan byde Dig en sorgfri Fremtid, det kan jeg som Fader ikke lade gaa helt ud af Betragtning.«

»Jeg naturligvis heller ikke som en fornuftig, lille Pige, — men jeg siger dog vist nej, — jeg har det jo godt — naar man kun aldrig fik det værre, lille Fader! — Men Herregud, kan det glæde Mennesket at komme her og se mig, saa indbyd ham bare, men Du skal ikke give ham Haab, — det er saa generende for mig, hvis han mulig gjør sig Illusioner og tror, at jeg er forelsket i ham. — Men inviter ham kun, — for mig gærne!«Og Martha, der var træt af den Samtale, lukkede øjnene for at tilkendegive, at nu kunde hun ikke taale at tale mere den Gang.

»Gud give, Landluften maatte gjøre Dig godt,. Martha, — Du er ikke helt som før, — jeg ved ikke selv, hvad det er, jeg savner hos min lille-Pige.<'

Professoren kyssede hende paa Panden.

Han var dog beroliget i en Henseende. Hun døde aldeles bestemt ikke af Kærlighed til Stem. Men været forelsket i ham havde hun, Professoren havde dog gættet rigtigt, hun nægtede det jo ikke, kaldte det kun et overstaaet Stadium.

Saa lod han hende være ene for, som han mente, at tænke over sin Fremtid og sit Svar til den unge Godsejer, - men Martha tænkte ikke, hun laa, som det var blevet hendes Sædvane og stirrede sjælløs og tanketom frem for sig. Hendes Kærlighedssorg, enten den nu havde været indbildt eller virkelig, stor havde den i alt Fald været, saa stor, at den havde haft Magt til at gøre hende følesløs for Smerte.

Sorgen øver jo ikke samme Virkning paa alle Naturer. En stærk og selvstændig kæmper med Smerten, overvinder den ofte og sætter sig saa et nyt Maal i Stedet for den gamle knuste Illusion. Men Martha var blød og svag. Ligesom Dyret, der efter Sagnet maa dø, naar det har set sig.selv, var hun død en aandelig Død efter det dybe Indblik, hun kort før Ediths Bryllup havde gjort i sit eget Indre, Hun besad ikke Kraft nok til at se sin Smerte lige i øjnene og tænke over den, hun lod sig kun træt og syg bedøve af den.

Sofus Bang blev indbudt. Han kom og forelskede sig endnu mere. Martha var meget venlig, passiarede med ham og sang for ham. Hendes Repertoire havde for Resten siden Sygdommen skiftet Karakter. Nu enten kedede eller mindede de følsomme Sange hende for meget, thi. hun havde kastet sig over Offenbach og Hervé samt forskellige Revuemelodier. Den unge Hr. Bang havde ikke Øjnene fra hende, hun kunde være sikker paa hver Gang hun saa til den Side, hvor han sad, at møde hans beundrende, forelskede Blik. Hun saa lidt kritisk paa ham. Han var altfor høj, hans Haar var for tæt afklippet, det mindede om Børster, men der var et vindende, godmodigt

Træk om Munden og et inderlig rart Udtryk i hans brune øjne, de fik en tkøn, ligesom fugtig Glans, naar han saa paa hende.

»Himlen maa vide, hvad der er at elske ved mig!« tænkte hun.

Det var øjensynligt, at han blev noget lang i Ansigtet, da han hørte, at Martha næste Maaned skulde paa Landet. Men derved var jo ikke noget at gøre. Han maatte pænt tie.»Jeg bliver der lige til September.« Det var endnu mindre lysteligt at høre. Tre lange Maaneder uden at se hende!

Han følte sig udygtig til alt Arbejde, saa længe denne Uvished varede. Men da hun ikke ligefrem havde ladet ham forstaa, at det var haabløst, hengav han sig med Ungdommens for* haabningsfulde Sind til Drømme om, hvad der mulig kunde ske, saa fremt, i Fald — —

Martha kom da ti] Falster, hvor hendes Tante Bolette, almindelig kaldet Tante Bolle, enten det nu var som en naturlig Formindskelse af hendes Døbenavn eller en ligesaa naturlig Tankeforbindelse, da hun var en rund, meget trivelig lille Dame, tog imod hende med udbredte Arme.

Tante Bolle havde en særlig Passion for at modtage svagelige, blegnæbede Slægtninge og Venner fra Hovedstaden og pleje og proppe dem saa længe, til de struttede af Sundhed. Hun saa prøvende paa sin unge Nieces fine, zarte Skikkelse og magre Kinder, jo det kunde der nokraadesBod paa.

Martha blev i Førstningen helt overvældet af al den Mad, Tanten satte frem for hende, der blev i det mindste holdt 5 Maaltider om Dagen, men Retterne saa indbydende ud og smagte hende, og hun blev med hver Dag mere buttet og rødkindet, saa Tanten med Stolthed kunde betragte sit Værk.

Vildsomme Veje. 5Det var Kurens Fuldendelse. Martha led ikke mere af den uovervindelige Træthed og Døsighed, hun blev munter og snaksom, fik et jævnt Sind.

Den gamle Martha blev hun rigtig nok aldrig mere, den Martha, der plejede at gaa stille, drøm. mende omkring i sin ejendommelige Verden* for saa i enkelte øjeblikke at vaagne til Liv og føle enten den mest jublende Glæde eller den mest sønderrivende Sorg. Nej, de stærke Følelsers Tid var omme. Men det var jo et Bytte, hun kun havde vunden ved. Hun var nu fri for al den ængstelig spændte Nervøsitet, der fandtes ikke længere noget, hun maatte tænke paa med Længsel og Hjærtebanken, hun var saa fri, saa glad — ligeglad.

Sommeren var yndig • herude paa Landet, Vejret det heldigste! Hver Søndag blev Huset fuldt af Gæster, og saa blev der musiceret, danset og leget. Hverdagene drev hun om i Egnen med en Bog, eller hun sad nede i den smukke lille Have med sit Haandarbejde, eller fulgte Tanten i Køkken og Kælder og lærte at lave Mad og bage Kager, saa spøgefuld og munter, saa smilende rolig, som havde hun aldrig været en abnorm ung Pige, sindssvagt forelsket i en af sit eget Køn.

Hun taalte nu godt at tænke paa Fortiden og sin Kærlighedshistorie. Selv den Aften, hun havde villet dø, kunde hun mindes uden Sinds-rørelse.»Mon jeg virkelig havde gjort det, hvis jeg ikke var besvimet?« tænkte hun en Gang imellem med en let Gysen og betragtede da sit runde, fyldige Haandled, hvor hun vilde have skaaret Pulsaaren over. »Jo, det var min faste Mening!»

Hvad mon der saa var bleven af hende efter Døden? Nu troede hun ikke længer, at der intet var, nej, der var naturligvis en Gud til, en uendelig god og taalmodig Gud, som stod bag ved det hele og styrede Verden, en Frelser, som af Kærlighed vil tage sig af os paa den sidste, store Dag. Hun havde faaet sig saadan en jævn, hyggelig, lidenskabsløs Hverdagstro, gik gærne i Kirke og fik Tante Bolette til at græde af Rørelse ved med sin bløde, vakre Stemme at foredrage et Par smukke Salmemelodier om Søndagen.

Dagene gled saa dejligt af Sted herude paa Landet. Hun havde det prægtigt. Men naar hun skulde hjem, vilde hun heller ikke være ked af det. Det var saamænd ligemeget, hvor man var, blot man havde det godt, Hun aspirerede ihærdig til at blive en rigtig magelig, forvænt lille Dukke, hendes Lidenskab — hvis man kunde bruge dette Kraftord — blev: at hvile ud.

Det var dejligt at komme i Seng om Aftenen og ligge og tænke paa ligegyldige, behagelige Ting, accompågneret af Frøernes Kvækken dernede i Kæret, lige til Drømmenes ubestemte, graa

5*Taage indhyllede alt, og hun i dunkel Følelse af et ladt, men tilfredsstillet Velvære slumrede ind.

Det var dejligt at vaagne om Morgenen ved de første Solstraaler og vide, at man ikke skulde op og hænge i den kedsommelige latinske Grammatik eller de uforstaaelige mathematiske Opgaver for derpaa at skylle Theen i sig og hæsblæsende styrte til Kursus som en anden Skoletøs.

Edith havde en Gan^ sagt, at Martha holdt nok mest af at være »passiv«, ja, det var saa-mænd et meget betegnende Udtryk. Det følte hun godt, naar hun laa ude i Haven i sin Hængekøje, medens den pur unge Landvæsenselev ovre fra Herregaarden, som naturligvis ofrede sine første erotiske Længsler paa den unge Københavner-indes Alter, viftede hende. Saadan at vugge sagtelig frem og tilbage og føle lette Vindpust over sit Ansigt, det var unægtelig behageligt. —

Og dog kunde der, men det blev sjældnere og sjældnere, komme øjeblikke, hvor en stærk Længsel: efter de svundne Tider, tog hende, hvor hun følte, at hun dog en Gang havde kendt Lykken, hvor hun klyngede sig til Minderne om Edith. Jo; hun havde »geliebtundgelebet.« Den guddommelige Gnist havde ogsaa glødet i hendes Hjærte, Verden vilde kalde det Vanvid, men hun vidste, at hun havde elsket. Hun kunde da strække Armene ud og med bankende Blodsige det Navn, der havde været Grnndtonen i hendes besynderlige Ungdomsmelodi. Men saa-danné øjeblikke vare korte, og — som sagt — de bleve sjældne, hørte til sidst helt op, — hun var udbrændt. —

September kom, Kufferterne ble ve pakkede, Tante Bolle blev omfavnet og takket tusende Gange for sin Gæstfrihed og indstændig opfordret til at gæste København til Vinter, og saa steg Martha ind i Kupéen og vinkede og nikkede saa længe, hun kunde se den rare Tantes velnærede Skikkelse.

Som en svagelig Patient vai Martha rejst, som en frisk, blomstrende, sund Pige vendte hun tilbage til stor Fryd for Faderen, Doktor Thomsen og Edith, og allermest for Sofus Bang, som stillede med straalende Ansigt og en prægtig Buket paa Perronen for at tage imod den hjemvendende.

Et Par Aftener efter kom han op til Grimers. Martha, som sad ene i Dagligstuen, tog venligt imod ham og fortalte løst og fast om sit Falster-ophold. Et flygtigt Blik nu og da paa hans opmærksomt lyttende Ansigt, fortalte hende, at han var lige forelsket og beredt paa trofast udholdende at vente for en Gang at naa sit Maal.

»Det stakkels godmodige Menneske«, tænkte hun, »han er virkelig rørende.«

»Og i Gaar Aftes«, fortsatte hun højt Samtalen, »var Fader og jeg saamænd henne at seEfteraarsrevuen paa National, — aa, det kneb med at faa ham af Sted, — men jeg tiggede og kælede, — og Fade]' var ogsaa saa glad over nu at have mig hjemme igen, at han ikke længe kunde nægte mig noget, — og vi gik, — aa, Eevuen er aldeles storartet! De har naturligvis set den? — Nu skal jeg synge en af Sangene for Dem!«

Idet hun stod op og vilde gaa hen til Klaveret greb han hendes Haand.

»Kan De ikke — ?« mere sagde han ikke, men Øjnene talte for ham, saa ivrigt bønfaldende, at Martha ikke var i Tvivl om, hvad han mente.

Ja, hvorfor kunde hun egenlig ikke? Hun vilde jo faa det udmærket godt, bedre end hun kunde vente det, naar hun en Gang efter Faderens Død kom til at staa ene, — og Sofus var saa forelsket, saa rar. saa rørende taalmodig,

— ja, hvorfor i Alverden skulde hun ikke kunne?

»Men, Hr. Bang, jeg holder ikke en Smule af Dem, — og det var dog vel i Grunden det heldigste —«

Han holdt hendes Haand fast. Hun saa, kold og overlegen sikker, som hun følte sig, hvorledes hans Pince-nezglas bleve helt duggede af Bevægelse mens han saa paa hende. ^

Naar hun blot vilde give ham Lov til at elske hende og gøre Livet lyst og smukt for hende, ogi

hun bare vilde nære venlige Følelser for ham, — aa vilde hun det?

»Ja, jeg nærer saamænd ikke en uvenlig Følelse imod Dem.«

»Men giv mig da saa Deres ja, — vil De blive min Hustru, Martha?«

»Ja, siden De saa gærne vil have det, og siden jeg ikke elsker nogen anden og heller aldrig kommer til det, — derfor kan De i det mindste være rolig . . . .«

»Aa, hvor De gør mig lykkelig, Martha!«

Han drog hende ind til sig og nærmede sine Læber til hendes.

»Søde, elskede Du —«

Men Martha gjorde sig fri med en halv utaal-modig, halv spottende Mine.

»Hvad skal de Kærtegn til? — Til et Kys, bilder jeg mig ind, bør der være to. Jeg kendte en Gang et Par — Mennesker. Den ene var kold, den anden var varm, saa blev Kysset til Kedsomhed, hvad den første angik og til Længsel, hvad den anden angik.«

»Men Du ved ikke, hvor jeg har Dig kær, Martha! Selv om Du ikke kan være med til det, saa giv mig Lov til at kysse Dig, — kun e n Gang — «

Hun trak paa Skuldrene og smilte medlidendeog træt af denne store Mand, der nedlod sig til at tigge en lille, ung Pige saa ydmygt om et Kys.

»Quélle bruit pour une omélette — kys mig da, naar det er Dem, — er Dig en saa stor Fornøjelse.« —

Professor Gruner kom ind og fik for første og sidste Gang i sit Liv Lejlighed til at optræde som den milde, værdige Fader, der velsigner de elskende. —

Da Martha den Aften kom ind paa sit Værelse, trak hun den Skuffe ud, hvori hun havde alle sine Reliquier, Gaver fra og Minder om Edith. Nogle Fotografier af hende, flere Breve, et Par smaa Lejlighedsdigte, Edith havde skrevet, nogle tørrede Blomster, ensortHaarlok, det Lommetørklæde, Edith havde broderet til hendes Konfirmation o. s. v. Endelig var der et Par Kollegiehæfter malede fulde af Vers, hun selv havde lavet, alle til Ediths Pris, og alle mer eller mindre naive og rørende; hun tog hver Smule ud af Skuffen. Først havde hun tænkt at brænde det hele, men den Plan var saa latterlig romantisk, det var ligesom, der var noget brødefuldt i at gemme paa de Ubetydeligheder, nej, saa heller pakke dem sammen i en gammel Hatæske, binde forsvarlig til for dem og saa opbevare dem til hun blev en gammel'"Kone. Saa kunde hun maaske faa sig en fornøjelig Latter over disse Minder fra Vaaren, fra hendes eneste Kærlig-hedsdrøm. Som sagt, saa gjort, men først saa hun paa hvér eneste Ting og smilte ad sine egne smaa, poetiske Udgydelser. Det allersidste Digt var skrevet et Par Dage før Ediths Bryllup. Det var meget melankolsk, højt oppe paa Cothurnen! Hun var formodentlig faldet i sværmeriske Betragtninger ved Synet af en hvid Rose, thi Digtet lød:

»Du hvide Rose faar mig til at tænke paa, naar de en Gang vil i Grav mig sænke.

Bort med den røde Roses muntre Luen,

Du sprede skal Din Duft henover Tuen og mildt ombølge hende, naar hun kommer og ser til mig, — det gør hun vel en Sommer.

Jeg ønsker ej paa Graven Kranses Pragt, jeg ønsker kun et Ord, tænkt eller sagt:

Gid hun, imens hun tankefuld staar stille vil sige: »Ja, hun elsked mig, den lilleU

Martha rystede dydig paa Hovedet ad sit gamle Jeg, hvis barnlige Fysiognomi stirrede hende i Møde fra disse mere velmente end vellykkede Linjer. Saa samlede hun hele Redeligheden sammen og fyldte den i Hatæsken, lukkede til og bestemte, at dens Plads skulde være paa Pulterkammeret i hendes fremtidige Hjem.

Det var dog et Held, at hun aldrig havde vist Edith disse Digte, hun havde saamænd gjort sig nok til Nar

alligevel. Kun en eneste Gang havde hun sendt Edith et Vers, og det var saapænt, almindeligt og apersonligt, at enhver kunde have skrevet det. Det var en Gang paa Ediths Fødselsdag, at hun havde paataget sig det ikke lette Hverv at besynge Idealet ganske »paa det jævne«. Ja, vanskeligt var det sandelig faldet hende! Det var hende saa naturligt at bevæge sig i Højden, naar Talen var om Edith. Men efter mange Rettelser og Overstregninger kom Verset da endelig til at lyde saa uangribeligt fornuftigt, at selv Ediths kritisk undersøgende Blik ikke kunde finde noget at udsætte derpaa.

»Skønt i det store Hyldningskor min svage Stemme svinder, vil jeg dog gærne sige Tak for mange rige Minder.

Jeg har af dem en broget Skat. som Tid ej kan udviske, en Krans af sjældne Blomster smaa, saa duftende og friske;

Tak for dem alle, -- ja, jeg kan kun daarligt mig udtrykke, men tro, at ingen mer end jeg Dig ønsker varmt til Lykke !<

Og det fandt Edith nydeligt, saa ligefremt og naturligt!

Ja, denne Natur, det var dog noget besynderligt noget!

Hver Gang Martha havde talt og opført sigsaadan som en indre Trang bød hende at tale til og opføre sig overfor Edith, uden at overlægge, bare givende sig hen i sin Kærlighed, da havde Edith kaldt hende affecteret, overdreven, hysterisk, —' men naar hun lagde Vold og Baand paa sig, gjorde forfærdelige Anstrængelser, spillede Komedie og lavede og manøvrerede med sig selv for at ligne »andre unge Piger«, ja, saa hed det: »Ja, der kan Du se, Martha, — Du er i Grunden saadan en sød og naturlig lille Pige, — hvorfor da —« o. s .v.

»Men lad os ikke tale mere om disse gamle Ska —a —der«, nynnede Martha og efterlignede, idet hun satte Hatæsken af Vejen, Hr. Schrams Tonefald og hentede »Skader« saa dybt nede fra, som det var hende muligt. Saa skyndte hun sig i Seng.

Nu skete i Rækkefølge alle de Ting, der en Gang hører med til en passende Forlovelse blandt »bedrestillede«. Kort udgik, Ringe vexledes, en halv hundrede Visiter bleve aflagte, Forlovelsesgilde blev holdt, først hos Professoren, dernæst hos nogle af de unges bedste Venner eller nærmeste Slægtninge. Ogsaa Edith gjorde i Egenskab af Brudgommens Kusine og Brudens »bedste Veninde« et stort Selskab.

»Nu kan Du maaske bedre forstaa »Romeo og Julie« end før«, sagde Edith en Gang i Aftenens Løb, da Martha og hun sad og bladede i etBilledværk, hvor der blandt andet fandtes et stemningsfuldt Billede af den berømte »Balconscene«. Og hun slog Martha drillende paa Kinden med sin Vifte. 1

»Jeg erindrer, at en Gang vare Dine Begreber derom temmelig forvirrede.«

»Jeg mener nu som før, at ingen Julie kan være mere fortryllende end Du, Edith, og misunder ligesom den Gang den lykkelige, der er bleven Din Romeo«, sagde Martha spøgende i en galant Tone, der var milevidt fra hendes gamle bløde, ydmyge Stemme, naar hun talte til Edith. —

Ved Bordet rejste Edith sig og bad om Ordet.

»Det var egenlig min Mand, der skulde, men jeg kender nu vedkommende bedre.«

Og saa holdt hun en spøgefuld Tale til det unge Par. Blandt andet sagde hun til Sofus, at han skulde dog tage sig lidt i Agt.

»Du kan maaske uventet i mig faa en farlig Konkurrent, thi jeg vil fortælle Dig, at Martha i sin Tid har havt en lille faible for mig.«

»En stor, en stor, Edith!« afbrød Martha lystigt »stakkels Sofus, der hører Du selv, Din Lod bliver at leve paa den Rest, som er tilbage af min Flamme for Edith!«

At denne »Rest« var lig med Nul holdt hun naturligvis for sig selv.

Efter Bordet sang og spillede man. Marthagav nogle Sange af »Nitouche« tilbedste og begyndte paa en af »Den

skønne Helens.«

»Undskyld, jeg afbryder, men hvorfor synger Du aldrig mere Dine gamle Sange?« spurgte Edith, der stod og lænede sig til Flygelet. Hun fik ligesom Længsel efter igen at høre en vis, bævende, inderlig Klang i Marthas Stemme og syntes, at selv de i sin Tid saa foragtede følsomme Romanzer nu vilde virke velgørende.

Martha smilte op til hende med dette fremmede, forbindtlige Blik, der saa lidt lignede hendes gamle kærlige, dvælende Stirren.

»Mener Du saadan en som den, Du i sin Tid gjorde saa grundig Nar af, Sulamiths:

»Hvorfor flygter I bange?

Teg er syg men af Kærlighed Piger smaa!

Nej, dem har jeg glemt! - Du havde virkelig Ret, de er vamle, — lidt for rørstrømske, — men enfin, vil Du have en »mit Gefuhl«, — vær saa artig!«

Og hun sang Paris og Helenes Duet:

»Dejlige Drømme, daarende Drømme,

Skygger, som mildt i Taage hensvømme!« -

Edith betragtede tankefuld den syngende. Hvad var det, hun savnede ved hendes Ansigt?Det var jo sorgløst og ubekymret, men saa underligt sjælløst var det blevet, ligesom Martha var ligeglad, hvordan det saa gik. Skulde denne barnagtige Kærlighedshistorie, dette Barnepjank, som Edith havde været Genstand for, virkelig have givet Marthas Hjærte Banesaaret? Det lød utroligt. Men noget havde hun gaaet igennem, hvad det nu var. Naa, men nu blev hun jo efter sit eget Valg en brav Mands Hustru. Edith beroligede sig. Det var jo dog godt, at Martha ikke mer var den samme. Nu gjorde hun virkelig en Slags Lykke i Selskaber, talte livligt med og klædte sig med Smag; — og alt det havde hun aldrig gjort før. Forandringen var til det bedre, havde hun kun haft et andet Udtryk, et mere levende sjælfuldt! Ja, nu kunde Fru Edith synge:

»Før jeg begreb ej, hvorfor Du var skabt,

Ak ja, man skatter først, hvad man har tabt.«

Der var jo intet at vente efter, altsaa holdt de unge Folk Bryllup allerede til Octobér. Om Vinteren skulde de bo i København, om Sommeren paa Kratholm.

Det var et pragtfuldt Hjem, Sofus Bang førte sin unge Kone til paa Bryllupsaftenen. Alt, hvad Penge kunde skaffe af Hygge og Luxus, var til-vejebragt. og Martha, der tog sig nydelig ud i den hvide Dragt med Myrtekransen i det lysegule Haar, som nu var sat op i en fyldig Knude i Nakken, saa sig ogsaa nok saa fornøjet omkring i sit ny Kongerige.

Hun lod sig synke ned i en allerkæreste lille Divansofa med en Følelse af, at mellem saa bløde Puder vilde det ingen Sag blive at rejse igennem Livet, hun maatte takke sin Gud for at have faaet et saa mageligt Befordringsmiddel, for at Omstændighederne havde nødt hende til at ombytte den skarpe Barberkniv — uh, hun gøs ved Tanken,

— med denne kostbare Brudebuket eller i alt Fald Studenterhuen med Brudesløret og den kolde Grav med denne glimrende Forsørgelsesanstalt.

»Og her er alle Brudegaverne«, sagde den henrykte unge Ægtemand, »skal vi se paa dem?«

Der var naturligvis en hel Udstilling.

»Denne er fra Edith!«

Det var en pragtfuld Blomsteropsats egnet til at pryde en Marmorkamin. For øjeblikket var <jlen fyldt med en stor Buket lilla og hvide Sirener,

— Marthas Yndlingsblomst, — som udbredte den dejligste Duft i Værelset.

Martha bøjede med et tankefuldt Smil sit Ansigt ned imod dem.

Foraarsduft! Det var, hvad hun nu havde tilbage af sin Kærlighed — Edith!»Min egen, søde Hustru«, lød nu Bangs Stemme tæt ved hendes Øre, og hun følte hans Arme om sit Liv — »nu har jeg Dig endelig.«

Hun vendte sig venlig om til ham og taalte uden Indsigelse og Modstand hans Kys. Saadan skulde det jo være. Det hørte med. Rigtig nok fandt hun slet ingen Nydelse i saadan at blive krammet og trykket af et Par Mandsarme og kysset med saa hede, fugtige Læber, men man maatte jo tage det ene med det andet. Det var jo ikke noget at blive vred over, at Sofus var saa latterlig forelsket.

Hun smilte og lukkede træt og ligeglad Øjnene under hans Kærtegn.

======

I Sommerferien.

»**H**vor gaar Du hen, Valborg?«

»Op paa mit Værelse, Faster, jeg skulde skrive et Brev.«

»Til Kæresten formodentlig!«

»Ja, Faster, — til min Forlovede.«

»Naa, det er i sin Orden. Hils ham mange Gange!«

Frøken Valborg sad to Minutter efter oppe i det lille Gæstekammer. Hun havde trukket sit Bord med Skrivemappe og Tilbehør hen til Vinduet. Langsomt aabnede hun Mappen, valgte sig et zirligt Ark Papir, dyppede Pennen og skrev med sin omhyggeligste Skønskrift:

»Vikkebjærg, d. 15. Juli.

Kære Rudolf!«

Saa standsede hun, lod Pennen synke og saa ud i Haven. Det var dog grueligt svært at skrive Brev saadan en varm, straalende Sommerdag, idet hele taget et møjsommeligt Arbejde at skrive Breve i Ferien, det mindede om Pligt og Baand, som man paa den Tid af Aaret er tilbøjelig til helt at glemme. Hvad i Alverden skulde hun skrive om ? Egenlig var der vel meget, den smukke Egn, Onkel og Tantes Venlighed og Gæstfrihed, de fornøjelige Køreture og Sejlture paa Fjorden og ikke mindst Spasereturene, naar Hr. Lundsten og hun tidlig om Morgenen, forsynede med Fødevarer for en hel Dag, travede ud paa maa og faa uden at vide, hvor de vilde hen, og først vendte hjem sent om Aftenen, trætte men i glimrende Humør, Ja, der var nok at skrive om, men alt dette, saa behageligt det end var, gad hun ikke fortælle Rudolf; han var for det første ingen Ven af Naturbeskrivelser, endnu mindre af Fodture, og saa kendte han knap hendes Familie her og slet ikke Hr. Herredsfuldmægtig Johan Lundsten. . Hun havde selv truffet ham første Gang i denne Sommerferie, skønt hun fra Barn af havde gæstet Vikkebjærg hvert Aar paa denne Tid. Lundsten var en Søstersøn af Pastor Mogensen, han var ikke helt ung, kunde vel være i Nærheden af de Fyrre.

Valborg havde troet, at hun skulde være eneste Gæst i den stille Præstegaard. hun brød sig ikke meget om at være imellem mange Mennesker paa Landet og blev halv gnaven, daOnkel Harald otte Dage efter hendes Ankomst meldte sin Søstersøns Besøg.

»Han er paa Rundrejse«, hørte Valborg sin Onkel sige til sin Kone en Aften, de gik op og ned i Nøddegangen, medens hun selv sad inde i Lysthuset, »han bliver her vist kun en otte Dages Tid, maaske ikke en Gang saa længe. Vort stille Liv kan jo umulig i Længden være noget for ham. Vi maa imidlertid køre ud med ham og søge at adsprede ham efter bedste Evne. Det er godt, at Valborg er her, det er da altid Ungdom, skønt hun er noget

stille af sig. Og Ungdom maa han have, han bliver jo altid sig selv lig«. Valborg hørte sin Onkel le sagte som i Erindringen om noget meget morsomt.

»Ja, — det vil sige: unge Damer, Harald! Godt, at Valborg er en forlovet Pige og saa sat og sindig, ellers vilde jeg sandt at sige ikke være videre glad over Hr. Lundstens Besøg. Jeg kan ikke forstaa, at Du altid undskylder ham, er det fordi han er Din Nevø? Han er langt fra af den Slags Mænd, jeg holder af. Han har da heller ikke noget godt Ord paa sig. Kan Du huske —«.

Mere hørte Valborg ikke, da de spaserende fjær-nede sig fra Lysthuset, men saa meget skønnede hun, at den ventede Herre var en saadan, som hun hidindtil kun havde kendt fra Romanerne, en let Sommerfuglenatur, som holdt af Kvinder. Detkunde i Grunden være ganske morsomt at se saadan en, og, som Faster Helene havde sagt, der var jo ingen Fare for hende selv.

Saa var han da kommen Dagen efter. Han var ikke smuk, Valborg blev ved første øjekast skuffet, hun havde forestillet sig en daarende skøn Don Juanskikkelse, og Hr. Lundsten lod til at være en meget almindelig Herre. Hans rødlig blonde Haar havde allerede saa smaat begyndt at graane og dannede en temmelig tynd Krans paa Issen, hans Træk var hverken sjælden fine eller ædle, Læberne tynde, øjnene af ubestemmelig Farve, — blaa eller graa mente Valborg — Figuren af Middelhøjde, Bevægelserne og Gangen den fuldendte Verdensmands.

De blev forestillede for hinanden, og Valborg viste ham om i Haven. De kom snart i en ret livlig Passiar og snakkede løs om Vejr og Vind, alt og ingen Ting, da hun med et i Talens Løb kom til at se lige op i hans Ansigt og møde hans Blik.

Fra det øjeblik af syntes hun/ ikke længer, han var almindelig. Hans øjne vare da de mærkeligste, hun havde set. De vare hverken store eller glansfulde i sig selv, men alt som han saa paa hende, bleve de ligesom mørkere og mørkere, større og større, og der tændtes en underlig smilende Glød i dem. Aldrig havde hun set noget lignende! Da hun endelig tog Blikket 'til sig,følte hun sig hed, forlegen og urolig, og dog længtes hun efter en Lejlighed til atter at se op paa ham.

Han var meget livlig og underholdende, fik ordnet Køre- og Sejlture og fik Valborg til at interessere sig for Botanik, hvori han selv var en Mester. De besluttede at foretage et Par Fodture i Omegnen for at finde Planter, og han tilbød velvilligt at hjælpe hende tilrette med Ordningen af en Blomstersamling, som hun pludselig fik stor Lyst til at skaffe sig.

Ja, han var virkelig rar, og hun morede sig udmærket den Sommerferie, havde aldrig moret sig bedre.

Han vilde have rejst efter otte Dages Forløb, men havdé uden altfor stor Vanskelighed ladet sig overtale til at blive længer, og nu havde han været der i elleve Dage.

For øjeblikket var han nede i Landsbyen at hente Posten. Derfor vilde hun benytte hans Fraværelse til at skrive til sin Forlovede.

Men hvad skulde hun skrive?

Der var i Virkeligheden saa meget, og dog var det, ligesom der til ham slet intet var at meddele, — men noget maatte der jo males op, og nu maatte det gøres. I Eftermiddag skulde Lundsten og hun en lang Tur til »Fuglebakken«, et smukt Udsigtspunkt en halv Mils Vej fraVikkebjærg, saa blev der ingen Tid til at skrive.

Altsaa:

»Kære Rudolf!

Tak for Dit Brev! Det glæder mig at høre, at Dine Forretninger gaar saa godt. Hvad mig an-gaar, har jeg det udmærket og morer mig godt. Vi er ofte ude, her er saa dejligt alle Vegne. I Dag er det en stegende Hede. Hvordan mon det er inde i Byen? Jeg tænker, der er knap til at være! Du gaar vel tit paa Tivoli o, s. v. og nyder den Tid, Du endnu har tilbage af Dit TJngkarleliv, Stakkel? Hils Moder og mine Søskende, hvis Du ser dem. Hils ogsaa alle gode Venner! Ja, undskyld, men i denne Varme vilde det virkelig være ubarmhjærtigt af Dig at

forlange mere af mig, altsaa kun en venlig Hilsen.

Din hengivne Valborg.«

Valborg trak Vejret synlig lettet, mens hun lagde Brevet i Konvolut og skrev udenpaa:

»Hr.

Grosserer Rudolf Harten,

Amagertorv,

København.

»Saa, nu er det besørget!«Hun rejste sig hurtigt og begyndte nynnende at gøre Toilet til Middagsbordet. Hun tog en let, hvid Musselinskjole paa, den klædte hende rigtig godt. Det var dog storartet, hvor hun var kommen til at se frisk og — ja virkelig godt ud — her paa Landet! Og som hun morede sig! Og endda havde hun, inden hun rejste, været fuldt og fast overtydet om at komme til at kede sig rædsomt og savne sine Brosten, Tivoli, Dyrehaven, Sommertheatrene o. s. v. i en følelig Grad, thi nu efter sin Forlovelse havde hun jo begyndt at komme saa meget ud og nyde Hovedstadens Fornøjelser, som hun før kun havde kendt gennem Venindernes Skildringer.

Hun satte sit Haar om og følte et øjeblik Lyst til at lade den lange blankbrune Fletning hænge ned ad Ryggen, for at Hr. Lundsten kunde se, hvor pænt et Haar hun havde, men hun betænkte sig dog, det lignede jo ikke noget, at en forlovet Pige gav sig til at spille Ingénue, hun var ogsaa nu for gammel dertil, hele 24 Aar.

Men underligt var det nu, hun havde aldrig vidst af, at hun var forfængelig, før herude paa Landet i denne Ferie, hendes Moder havde tit nok skændt, fordi hun var altfor ligegyldig for sit Ydre. Ikke en Gang den Aften, hun ventede Grosserer Harten, efter at hun havde svaret ja paa hans Frierbrev, havde hun gidet pynte sig.Men nu var det noget helt andet, hun havde gjort de tusinde Opdagelser med Hensyn til sig selv.

Hun havde før haft sit Haar strøget glat op fra Tindingerne, men nu havde hun faaet Øjnene op for, at det var uskønt og nonneagtigt og havde klippet sig Pandekrøller, der gjorde en meget heldig Virkning. Dernæst var hun kommen paa det rene med sig selv om, at lyse Farver klædte hende bedst, og at hendes Holdning og Gang var rædsom og trængte til at forbedres ved stadig Opmærksomhed og Umage.

Nu saa hun sig prøvende i Spejlet og satte, stadig nynnende, en stor mørkerød Nellike i sit Haar. Men lige med et blev hun staaende alvorlig og eftertænksom med Blikket fæstet paa sin Ring.

Hun var opvokset i et meget tarveligt Hjem, men havde haft Friplads i en af Byens bedste Skoler, hvor hun havde gaaet sammen med velhavende Folks Børn. Hun havde ofte gæstet sine bedrestillede Kammerater og ønsket, at ogsaa hun en Gang kunde faa det rigt, hyggeligt og sorgfrit. Men det var der ingen Udsigt til. Hjemme skulde der stadig spares og knibes, kun brugte Skolebøger maatte hun købe. hendes Kjoler skulde være af det allerbilligste Stof, Fornøjelser var noget, der ikke kunde skaffes Raadtil. Hun havde haft en usigelig kedelig Barndom og Ungdom. I sin Fritid maatte hun som den ældste hjælpe sin Moder med alt muligt Arbejde (de holdt ingen Pige), og læse Lektier med tre Brødre paa samme Tid, som hun lærte sine egne.

Efter endt Skolegang fik hun Undervisning i Musik af en gammel, musikalsk Onkel, der spillede gratis med hende, hun blev meget flink, og som syttenaarig Pige begyndte hun allerede at give Timer selv.

I Førstningen var det noget nyt og oplivende at kunne ernære sig selv7 i det mindste hvad Ophold og Klæder angik, men Valborg var intet Arbejds-menneske, og hun endte med at finde sin Stilling -som Spillelærerinde højst ydmygende og kedsommelig. Hun længtes brændende imod en lys, let Tilværelse, men hun gjorde sin Pligt, skønt uden Spor af Livsglæde og Munterhed, og svigtede aldrig. Kun spurgte hun ofte sig selv, naar hun efter endt Dagsgærning dødtræt satte sig ned, hvorfor nogle skulde have nok af alt og kunde gjøre sig Livet behageligt paa alle Omraader, medens andre maatte anstrænge sig og slide for hver Bid, de puttede i Munden.

Flere af hendes Skoleveninder kendte hende endnu og vekslede Hilsen med hende, naar de i deres elegante

Dragter langsomt strøg hende forbi paa Routen, medens hun selv næsten løb for atkomme tidsnok til en Time til 35 øre. Da hændtes det tit, at hun mismodig anstillede Sammenligninger mellem deres moderne, kostbare Hatte og sin egen farvede, oppyntede, som mindst var tre Aar gammel.

Hendes ærgærrige Drømme gik alle i Retning af, hvad hun kaldte «en fri, lykkelig, sorgfri Tilværelse«, hun lovede sig selv, at skulde hun nogensinde gifte sig, da skulde det blive med en velstaaende Mand, thi ved sit eget Arbejde kunde hun dog aldrig drive det til noget videre, hun var nemlig ikke et Talent, kun en ganske almindelig, jævn musikalsk Begavelse.

Men selv om hun drømte om Ægteskab, saa skænkede hun dog aldrig Kærligheden en Tanke. »Fornuftgiftermaalet« var i den Grad bleven hendes Ideal, at hun rent oversaa, i det mindste for sit Vedkommende, at der findes en stor Livsmagt, der hedder Kærlighed. Hun havde aldrig været forelsket. ,

Valborg var ikke iblandt de unge Piger, der gør almindelig Lykke. Hun havde, skønt hun langtfra var grim, ikke, hvad man har vedtaget at kalde: Herretække.

Flere af Veninderne havde erklæret, at Valborg saamænd aldrig blev gift. Hun passede ogsaa glimrende, sagde de, til at være Lærerinde hele sit Liv,Hun lod dem snakke, men haabede i sit' stille Sind, at det skulde blive Usandhed.

Men vist var det nu, hun trak ikke uimod-staaeligt Herrernes Øjne til sig, hun skulde opdages tilfældigt, men det blev hun ogsaa af Grosserer Harten.

Hun traf sammen med ham i et Hus, hvor hun gav Undervisning. Han blev paa sin rolige, forretningsmæssige Maade forelsket, det vil sige? han fandt, at hun var en Pokkers sød og fornuftig Pige, saa fri for alt Pjat og Koketteri, og efter i et Aarstid vejende og prøvende at have set paa hende i Afstand og ikke ladet sig mærke med noget, rykkede han frem og sendte hende et nysseligt og korrekt Frierbrev.

Hun tog Sagen omtrent lige saa koldblodig, skønt det kom uventet, kun kom hun i Bevægelse ved Bevidstheden om, at nu lod hendes Drøm til at skulle gaa i Opfyldelse, thi Grossereren var om end ikke hovedrig saa dog velhavende, og dertil var han opmærksom og hensynsfuld og saa godt ud, en stor, fastbygget, stadselig Skikkelse, lidt over 30 Aar med et Par venlige øjne og en dyb, blød Stemme.

»Jeg siger Ja, Moder«, erklærede hun.'

»Du holder altsaa af ham, mit søde, kære Barn!«Fru Wohn var i stærk Rørelse over denne uventede Udsigt til Forbedring i deres Kaar.

Valborg betænkte sig.

Hendes Moder havde, siden hun blev Enke, været udelukkende optaget af det staaende Spørgs-maal, hvorledes hun skulde faa de knapt til-maalte Penge til at »slaa til« og brudt sig lidt eller intet om Børnenes indre Liv.

Skulde Valborg nu fortælle denne Moder, som hun aldrig havde haft Fortrolighed til og som hun, hvad Hjærte- og Følelsesliv angik, var halvt fremmed for, at hun i det hele taget ikke troede paa »Kærlighed«, men ansaa Tillid, Højagtelse og Venskab for det største, der kunde gives og modtages her paa Jorden?

Nej, det vilde Moderen ikke forstaa, det vilde kun give Stødet til lange Forklaringer, Misfor-staaelser — Kedsommeligheder 1

Altsaa svarede hun med et roligt Smil:

»Ja, Moder, jeg nolder af ham!«

Og saa kom Grossereren. Han var glad over at have vundet Valborg, han saa hende allerede som sin Hustru, det vilde være noget andet end den triste Ungkarlebolig. Og Valborg var saa fin og ung, saa hyggelig og elskværdig, hun vilde være i Stand til at gøre ethvert Hus til et tiltalende Hjem.

Heldigvis var Grossereren ikke af de Elskere,der hænger over deres udkaarne ved enhver Lejlighed med Kys og

Kæleord, det vilde Valborg have fundet afskyeligt. Han ' kyssede hende, naar han kom og gik, paa en lidenskabsløs og forretningsmæssig Vis, der havde noget rart og fornøjeligt ved sig.

Hun syntes udmærket' godt om at komme meget ud og være fri for alle sine Undervisningstimer. Hun var henrykt over hans Foræringer. Jo, hun var som skabt til at have gode Dage.

Og hun vilde ikke have været en ung Pige, om hun ikke ogsaa en Gang imellem havde ladet sin Tanke med en vis Skadefryd dvæle ved den Omstændighed, at nu fik Fanny og Petra dog ikke Ret, hun skulde ikke gaa hele sit Liv som Spillelærerinde, nu var hendes Nummer kommet ud. Og samme Fanny og Petra vare endnu ikke forlovede, skønt de langtfra vare Fjender af det stærke Køn.

Harten var glad ved sin unge Fæstemø, overalt, hvor han indførte hende, syntes Folk om hende, den almindelige Dom lød paa, at hun var en tækkelig, evnerig og alvorlig ung Dame og passede udmærket for ham.

Der var gensidig Tilfredshed.

Brylluppet skulde staa om Efteraaret, som de vare blevne forlovede om Foraaret.I Sommerferien skulde Valborg som sædvanlig være hos sin Onkel paa Østkysten af Jylland. Og her var hun nu. —

Valborg stod .længe i Tanker, — alt havde været saa godt og saa rart, hun havde set Fremtiden i Møde med saa megen Tryghed og stille Tilfredshed. Harten og hun havde saa tidt talt om, hvorledes deres Hjem skulde indrettes, og hun havde glædet sig meget til det Øjeblik, hun skulde træde ind i det første Gang.

Og nu, — nu var det ligesom hun ikke var rigtig glad mere, hun var just ikke ked af noget, men heller ikke tilfreds; dog — bestemt paavise noget, der havde gjort hende utilfreds, kunde hun ikke.

Hun havde for første Gang, siden Hr. Lundsten var kommen, skænket sin Fremtid en Tanke, og denne Tanke gjorde hende ikke, som den plejede, fornøjet, — det forekom hende paa en Gang, at der, i hendes hyggelige, lille Fremtids-maleri manglede noget!

Naa, men det var vel kun en flygtig Stemning! Og hun troede endda, at'hun var kommen ud over »Stemninger«, de hørte jo den pur unge Alder til. Og hun var 24 Aar.

Det var, naar alt kom til alt, nok ikke andet end Varmen. Puh, saa lummert det var. Der var vist Torden i Luften, og det gjorde hende altidsaa nervøs og underlig. Det var Varmen. Det slog hun fast.

»Frøken Wohn, — vi skal spise!« kaldte en kraftig, klar Mandsstemme nede ved Foden af Loftstrappen.

Hun for helt sammen, kastede et hurtigt, skræmt Blik i Spejlet, rettede nervøst paa Nelliken, — og raabte saa: »Nu kommer jeg, — nu kommer jeg!« idet hun løb ned ad Trappen.

»Fik Du saa skrevet til Din Kæreste, lille ^Valborg?« spurgte Onkel Harald, medens de sad omkring Middagsbordet.

»Ja, Onkel!«

Hun vidste ikke selv hvorfor, men Ordet »Kæreste« havde faaet en underlig, irriterende Klang for hende, det lød saa følsomt, det forudsatte med saadan en flot Sikkerhed, at han var hende »kær«.

Nej, hun foretrak rigtig nok at sige »Forlovede«. det Udtryk holdt sig da ved Jorden og indeholdt, ikke sværere Forudsætninger, end at man kunde svaie til dem.

Tænk om nogen virkelig indbildte sig, at Harten og hun gik omkring og spillede Klister og Malle! Uh!

Hun var kommen i Vane med altid at svare paa Spørgsmaal vedrørende hendes »Kæreste«

med et stærkt understreget; rettende: »Jo, min Forlovede — «.

En Gang havde hun efter et saadant Svar modt Lundstens Blik. Han havde let saa smaat, øjensynlig morede han sig kosteligt over et eller andet. —

»Tior De nu, De kan gaa saa langt?« spurgte han, inden de rejste sig fra Bordet. »Vejen gaar Bakke op og Bakke

ned, og vil vi have gode Eksemplarer af Planter, maa vi bryde ind gennem Krat og Brombærranker, — forskrækker det Dem slet ikke?«

»Ikke Spor,« forsikrede hun med straalende øjne, »det bliver netop dejligt!«

Aa, thi hun glædede sig jo saadan til den Tur, aldrig havde hun troet, man kunde glæde sig saadan til noget. —

»Hvis Valborg ikke var forlovet og saadan en fornuftig Pige, som hun er, vilde jeg ikke tillade, at de to gik saadan evig og altid sammen«, sagde Præstefruen til sin Mand, da de kort efter saa de to »Botanikere« vandre ud af Porten.

»Aa, Snak, Du gør Lundsten Uret!«

»Ja, min eneste Trøst er, at hvis han ikke opførte sig passende overfor hende, vilde hun selv gøre en Ende paa deres Ture!«

»Naturligvis opfører han sig passende. Val-borg er jo desuden garderet. Lad dem dog more sig, lille Helene!«

Og de to morede, sig.

Han syntes virkelig godt om hende, og saadan ganske varsomt at bane sig et lille Stykke Vej ind paa forbudne Stier havde altid haft en særegen Tillokkelse for ham. Han vidste jo, at han altid havde haft Talent til i rette øjeblik at gøre Tilbagetog. Ha,n saa med sin gennem mange Aars Øvelse skærpede Sans for den Slags Ting, at Valborg var stærkt paa Veje til at synes om ham, men han gjorde sig ingen Samvittighed deraf. Herre Gud, det var jo Sommerferie, og i den Tid har man Lov at slaa sig løs, at flagre lidt, bagefter, ja, saa kom Pligterne, Alvoret, Ansvaret!

Valborg nød Øjeblikket i fulde Drag uden at gøre sig klart Rede for, hvad hun følte. Hun vidste kun, hun var jublende lykkelig, og at hun kunde have gaaet her ved hans Side i en Evighed, og talt med ham og med korte Mellemrum set op paa ham, vis pap, at møde dette underlige, men saa smukke, smilende Blik. Nej, aldrig havde en Mand set saadan paa hende!

De gik langs med Fjorden. Blank og stille laa den i Eftermiddagssolen, et enkelt hvidt eller rødt Sejl viste sig fra Tid til anden, og et Par Maager kredsede langt ude med deres lange, hvide Vinger. Til den anden Side laa høje, skov-

7*groede Skrænter. Her var saa smukt overalt7 hvorhen man saa. Valborg fik Lyst til at. give1 sig til af fuldt Bryst at istemme saadan noget som: »Dejlig er Jorden!«

Hun syntes, hun trængte til at give sin overstrømmende Livsglæde Luft paa en eller anden Maade, enten ved at synge, — eller danse hen ad Vejen, — eller - græde! For her var saa smukt, — saa smukt, — hun havde aldrig troet, man kunde blive saa greben af 'Naturens Skønhed. Det var første Gang, hun ret følte, at hun var ung og ejede en Rigdom af frodige Livs-kræfter.

»Vil De ikke tage min Arm, saa gaar vi bedre i Trit?«

Hun trængte ikke til Støtte, men dog tog hun imod den fremrakte Arm med et lykkeligt Smil og rødmende Kinder.

De mødte en Vogn fuld af unge Herrer og Damer, et Selskab fra den nærliggende Herre-gaard.

Valborg kendte et Par af dem og hilste.

»Hvor den unge Dames Dragt var smagløs!« sagde Lundsten, da de gik videre, »hendes, der sad yderst i den blaa Kjole med de røde Spidser, et komplet Clownkostume, der manglede kun Bjælderne! Jeg forstaar ikke, hvor en ung Pigekan faa sig til at tage noget saa uklædeligt paa, se]v om Moden kræver det ti Gange!«

Nej, til Sommerdragt for en ung Dame passede intet bedre end saadan et let, tyndt Stof som dette, — og han lod sin Haand blødt, næsten kærtégnende, glide lien over Valborgs Arm, -især naar man havde saa fyldig og hvid en Arm som denne! Han vidste egentlig ikke hvorfor, men han svæimede nu en Gang for den Slags gennemsigtige

Tøjer.

Valborgs Arm rystede i hans. Hun fandt ikke noget at sige, ønskede kun,- at han vilde sige mere endnu, — det var saa morsomt, saa dejligt, at han syntes, hun klædte sig med Smag!

De talte, som de altid gjorde, om alt muligt. Det var ikke dybe og interessante Emner, de drøftede, Lundsten lod kun til at være i sit Element i en let, almindelig Samtale. Valborg havde lagt Mærke til, at han altid behændig vidste at sno sig bort. naar Onkelen vilde have ham ind paa alvorligere Ting.

Men ligemeget! Aldrig havde hun dog været lykkeligere ved en Samtale!

Fra Tid til anden bukkede han sig ned og plukkede en Blomst, som han rakte hende, og opfordrede hende i en spøgende, docerende Tone til at undersøge den og bestemme dens Klasse og Familie.Hun fik sig paa denne Maade en hel Urtekost.

»Lagde De Mærke til, da vi mødte den Vogn før, at de alle saa saadan paa os? De tænkte vist, vi var et Par Forlovede, da vi gik Arm i Arm!«

Hun blev rød, og Gang paa Gang gentog hun for sig selv: »Og hvis de nu havde haft Ret,

— hvis han og jeg var forlovede, — han og jeg? - -«

Saa naaede de omsider Fuglebakken og begyndte at stige op. Valborgs klare Kjole fik den ene Rift efter den anden, men hvad gjorde det? Lundsten, der gik i Forvejen, rakte hende paa de mest ufremkommelige Steder en Haand, ja somme Tider to. Han havde valgt denne Vej i Stedet for den banede Sti, fordi han paastod, her var flest vilde Blomster.

»Nu kun et Skridt til, — og vi er ved Maalet!«

Han selv var naaet til Toppen og stod nu og rakte begge Hænder ned til hende; medens hun stod lavere og saa op i hans Ansigt, blev hun giebet uimodstaaelig stærkt af en Tanke:

»Hvis det var ham, jeg til Efteraaret skulde have Bryllup med!«

Og denne Tanke voldte hende den hæftigste Hjærtebanken. Hvis det var ham!Med Lynfart gik det igennem hende, at der var noget, — noget ved Lundsten, det kunde ikke beskrives, ikke forklares, men ingen Mand ejede dette noget uden han.

Hun lagde sine Hænder i hans og stod snart ved bans Side.

»Se Dem nu godt om, Frøken Wohn, er her ikke smukt?«

Men hendes Tanker vilde ikke mere lystre Kommando, den dejlige Udsigt blev kun som en Ramme om det ny, daarende, skønne Drømmebillede, hendes Indbildning dannede sig.

Hun var hans Hustru, — han havde sagt, at han holdt af hende, — han havde kysset hende,

— og under brusende Orgelspil havde de vandret ned gennem Kirken, — Arm i Arm, — og nu stod de i deres eget Hjem, — aa, det gjorde lige-meget, om det var rigt eller fattigt, — og han bøjede sig ned til hende, — og hans Øjne vare saa tæt ved hendes, de brændte bende lige ind i Sjælen, varmede, udvidede, lyste op, - og han sagde saa blødt og inderligt: »Valborg, min egén Hustru!«

Nej, hvad var det dog for Tanker, hun maatte vist være syg, — hun, den rolige, beregnende Valborg, der havde lukket alle erotiske Længseler ude, og som til Efteraaret skulde indgaa det mestprosaiske af alle prosaiske Ægteskaber? Hvad var der dog i Vejen med hende?

Langsomt tog hun Blikket bort fra Udsigten og vendte sig om til ham, ligesom for at søge Svaret.

Men kun eb Øjeblik saa hun ind i hans øjne, saa var det bleven hende klart, at hun elskede ham.

Hendes første Følelse var jublende Lykke ved at give hele sit Hjærte og hele sin Sjæl til en anden, —' det var som noget bølgende, varmt og mildt tog hende med sig og hyllede hende ind-hvor var det dejligt at være ung og

føle sit Hjærte svulme af ny, stærke Følelser, — men i næste Nu stod Virkeligheden, den før saa trygge, venlige Virkelighed, mørk og isnende for hende.

»Jeg har givet mit Ord, — om kort Tid giver jeg mig helt og uigenkaldeligt, — og nu har jeg forelsket mig i en anden, en, der for fjorten Dage siden var mig fremmed, en, om hvem jeg kun ved, at han har dejlige, lokkende øjne og sværmer som en Sommerfugl mellem Blomster, fra Kvinde til Kvinde. Hvorledes er dog dette kommen over mig?«

Hun anede, at Kærligheden, denne store Naturmagt, om hvis Tilværelse hun havde tvivlet, med et var slaaet ned i hendes Liv og nu ubønhørligt krævede sit.»De er helt betaget, tror jeg!« sagde Lund-sten muntert. »Se, De har tabt alle Deres Blomster!« Han rakte hende dem. »Der kan De se, jég havde Ret, da jeg lovpriste Fuglebakken for Dem! — Skal vi saa sætte os her paa Bænken og gøre os det lidt mageligt og spise Tante Helenes dejlige Stikkelsbærkager?«

Valborg nikkede, kastede Hovedet tilbage, som vilde hun kaste alle Bekymringer og Spørgsmaal fra sig. Hvorfor ikke nyde øjeblikket, give sig hen i Stemningen og den ny Lykke? Bagefter kunde der saa komme, hvad der vilde! Det var jo Ferie, Lænkerne og Forpligtelserne ventede hjemme i Byen, men for Øjeblikket var hun fri, — det gjaldt -da kun om at holde paa denne dejlige Sommerdrøm, Minderne om den skulde hun jo nu tære paa i hele den lange, rolige Eftersommer, som vilde komme. Hun elskede Lundsten, han maatte gærne ane det, han maatte gæme sige, hvad han vilde til hende, hun vilde tage det altsammen med aabent, taknemmeligt Hjærte, saa længe hun havde Lov.

»Ja, jeg er helt betaget af al den Skønhed,« sagde hun livligt, »jeg har aldrig været saa lykkelig over at leve, som nu. Der bliver noget at drømme om, naar man til Vinter sidder i sin Kakkelovnskrog.«

»Og drikker The sammen med sin Grosserer!— De vil tage Dem ypperlig ud som Frue, Frøken Valborg — jeg kan se Dem for mig. Det er netop Fornuftpartierne, der giver de allerhygge-ligste Ægteskaber!«

»Hvor ved De dog . . .?«

»Man har da Øjne og — Øren! Men jeg er saamænd ikke den, der laster Dem derfor; etFor-nuftgiftermaal er virkeligt — fornuftigt. Jeg har maaske selv i Sinde at indlade mig i et lignende. Min Famile snakker saa meget for mig om at gifte mig, at jeg nu har besluttet at tage det under Overvejelse. Hun er ogsaa en sød, lille Pige, — nej, for Resten Pokker ikke lille, — en rank, »granvoksen« Mø, slank, blond, — Caroline hedder hun, — naa, jeg er ikke mere indtaget i hende end i saa mange andre, — men hun siges at være det i mig, — eller tror at være det, — men som sagt, det er endnu ins blaue hinein.«

Valborg lyttede ubevægelig.

Ja, hun vidste det saa godt, hun var for ham kon, hvad vel Snese af unge Piger havde været og vilde blive, hun var den eneste unge Dame i Præstegaarden, og hvad han havde sagt til hende, havde han sagt til alle de andre, — og set paa •dem paa samme Maade! Men ligemeget, — nu, nu i øjeblikket gjaldt Blikket og Ordene og de lette, ligesom tilfældige Berøringer hende og hende alene.»Spis, kære lille Frøken, — Kagerne er udmærkede ! Og her har Deres mageløse Faster saamænd stukket en Flaske Stikkelsbærvin ned, —' og et Glas uden Fod, — det er nok. hvad man kalder et Skovglas, — ikke sandt? Jeg synes. De med et er ble ven saa stille! — En lille, bitte Kage? — Aa, hvor De dog har en nydelig Haand! Saadanne buttede.smaa Fingre.« Han tog hendes Haand, klappede den blodt og sagte og skød den blanke Guldring op og ned paa Fingeren. »Ja, rigtig en nydelig formet lille Haand, — med Smilehuller!«

»Jeg skal virkelig bede Faster Helene om Opskriften paa de Kager«, sagde Valborg; hun ind saa, at den blide Stilhed rundtom og hans to varme, smilende øjne paa sig i Længden kunde blive for meget af det gode. »Jeg maa jo nemlig vænne mig til Huslighed nu!«

»Ja, ganske vist! Hør, fortæl mig en Gang, hvordan Deres Hjem skal indrettes! Det interesserer mig altid at høre saadanne unge vordende Fruer udbrede sig over deres solbeskinnede Fremtid!«

Han havde altsaa før siddet saadan og underholdt sig med »vordende« Fruer. Havde han ogsaa taget deres Hænder, leget med Forlovelsesringene, sagt, han syntes om deres Dragt?

Hun begyndte med nervøs Livlighed at for-tælle om, hvor de skulde have Lejlighed, at hun altid havde ønsket sig et Landsted paa Strandvejen, — hvorledes Dagligstuen skulde se ud, — den skulde blive saa hyggelig, — mange Blomster, Bøger og Billeder, — et tykt Tæppe, — nogle rigtig magelige G-yngestole, — et lille Mig-nonfortepiano.

»Bliver der ikke yndigt?«

»Jo, — jeg vil glæde mig til at komme der og besøge Dem, som De indbød mig til forleden Dag, — saa vil vi sidde i Mørlmingstiden, — ikke sandt? - og tale om Sommeren, — der svandt — —.«

Han havde lagt Armen om hendes Liv, — og hun ønskede bare at lukke øjnene og knuge sig op til ham og sige, at hun havde ham saa kær, at han havde lært hende, hvad hun aldrig før havde drømt om, at han ikke skulde bryde sig om den glatte Guldring eller den fjærne Grosserer, men kysse hende og holde af hende en kort Stund, om det saa kun var en Dag, — saa kunde han jo rejse til Faaborg, — hvorhen han vilde,

— og gifte sig med den smukke, høje, blonde

— aa, men blot holde af hende en kort, kort Stund. Hun lukkede virkelig Øjnene, og forundret saa han et Udtryk af stille, men lidenskabelig Nyden om hendes Læber.

Han følte, at hun drogesv ind imod ham, hurisom de andre! Godt, at hun giftede sig! Hendes Liv vilde ikke forspildes, — hun var jo en fornuftig Pige.

»Valborg!« sagde han mildt.

Hun aabnede øjnene og saa hans Læbe]' tæt ved sin Kind.

»Ikke sandt? De og jeg vil ikke glemme denne Dag. — vi vil tale om den, naar vi igen ses — i Deres Hjem.«

Hun rettede sig langsomt i Sædet og førte Haanden op til Panden, som om hun vaagnede af en forvirret Drøm.

»Nej, — nej, De skal ikke besøge mig, naar jeg.,, nej, det er bedst, De ikke kommer!«

Det var det nok ogsaa, indsaa han. Og de sad længe stille uden at veksle et Ord. —

De valgte den banede Sti hjemad, ganske langsomt gik de ned ad Bakken. Hans Arm blev ved at ligge om hendes Liv.

De talte ikke meget paa Hjemvejen.

Da de endelig nærmede sig Landsbyen og allerede saa Kirkespiret lyse i Aftensolen, gjorde han Forsøg paa at faa den tunge Stemning brudt.

»Husker De nu Navnene paa Deres Blomster der?«»Jeg tror det, — men de er næsten visne.«

»De skal bare lægge dem i et Fad Vand, saa er de friske til i Morgen og kan da presses, — naa, min flinke Elev, — hvad hedder saa denne?«

»Tusindgylden, — og hører til Ensianfamilien, ikke?«

Det lykkedes dem virkelig at faa en Samtale om Botanik i Gang, saa de ikke saa altfor højtidelige ud, da de naaede Præstegaarden.

Valborg sagde, at hun var lidt træt og vilde gaa til Ro straks. —

Længe stod hun ved Vinduet i sit Værelse og saa ud uden at se noget, hun gennemgik i Stilhed, hvad hun havde fortalt Lundsten om sit fremtidige Hjem. Nu var der kommet en Fore-, stilling til, som ikke lod sig afvise: »Hvis nu jeg havde elsket den Mand, jeg skulde dele et saadant Hjem med, — hvis det havde været ham!«

Hun følte sig glødende varm over hele Legemet ved denne Tanke, Pulsene slog, og hun gled hen i en

ubeskrivelig måttende men lyksalig Tilstand, idet hun hengav sig til denne Følelse.

Men kun faa Minutter, — saa lukkede hun Vinduet, — Sommeraftenens Duftstrømme var nok ved at stige hende til Hovedet.

»Jeg maatte helst rejse i Morgen«, tænkte hun, »eller gid han vilde! — og alligevel, - saa længe som mulig, — saa længe som mulig viljeg være i Nærheden af håm. Saa ses vi jo ikke oftere. Et nyt Liv ligger rede til at optage mig,

— jeg vil overvinde dette, — det er Feriefornøjelse, — intet andet! Jeg er jo ung, — maa som alle andre have min Kærlighedsrus, — men min vil blive kort, — min skal blive kort.«

Og hun trykkede Hænderne fast mod Brystet, bed Tænderne sammen, - hun vilde ikke være ulykkelig — aldrig!

Mens hun klædte sig af, bankede det paa Døren, det var Stuepigen Ane, som spurgte, om der var noget, Frøkenen ønskede.

Det var et snaksomt lille Pigebarn, som ikke var let at blive af med. Da hun havde bragt Valborg et Glas koldt Vand, blev hun staaende og underholdt hende velvilligt med alt, hvad der var passeret i Landsbyen og hvilke fremmede, der var paa Herregaarden.

»Og Frøkenen har vel moret sig, saa det kan blive til noget?« spurgte hun, da hendes Nyheds-forraad var sluppet op.

»Ja, det var en rigtig rar Tur.«

»Ja, den Hr. Lundsten! Han er en farlig en til at sige pæne Ting, ikke? Sidst han var her, rendte han ogsaa efter mig, — men i Aar har han bare Øjne for Frøkenen. En Gang kom han bag paa mig dernede i Jordbærrene, som jeg laa og plukkede, — og han kyssede mig saamændpaa begge Kinder. Naa, men en anden Gang liavde jeg skam min Nød med ham. Det var en Aften, jeg lyste ham. op paa hans Værelse. — saa tager han min Sandten og lukker Døren i Laas! — Jeg maatte gøre mig ordenlig vred!«

Valborg sa.d bleg foran Spejlet og løste sit Haar, hun blev ikke forbavset over Anes Historier,

- hun vidste jo meget godt, at han syntes om alle unge Kvinder i Almindelighed, og kun nu for Tiden om hende i -Særdeleshed, — hun vidste det saa godt, — han lagde jo intet Skjul derpaa — og som det nu var, kunde det jo ogsaa være det samme, — akkurat det samme.

»Jeg er noget søvnig, Ane!« sagde hun. »De maa hellere fortælle mig mere en anden Gang.«

»Naa, God Nat da, Frøken, og drøm om Kæresten! «

Om den, der var hende kærest? —

Næste Dag ved Frokostbordet kom der et Brev til Valborg.

Det var fra Harten.

»Tænk, R,udolf kommer herover og henter mig, Faster,' — vi kan vente ham i Eftermiddag!«

Hun saa paa Lundsten med et tungt, spørgende Blik.

»Skulde det vidunderligste være muligt, — skulde Du holde af mig, blot halv saa meget somjeg af Dig, saa sig det og tag mig med Dig, — tag selv den Ring af, som Du legede med, jeg vil, hvis Du vil!«

Men hun vidste jo i Forvejen Svaret.

»Det er kedeligt nok, jeg vtlde gærne have hilst paa Frøken Wohns lykkelige udkaarne, — men jeg maa og skal rejse i Dag med Ettoget,

— jeg husker ikke, om jeg L Gaar sagde Dig, Onkel Harald, at jeg er indbudt til Sølvbryllup i Aarhus, — og det er allerede i Morgen.«

Almindelig Beklagelse. Kun Valborg tav og saa ned paa sin Tallerken. De malede Blomster og Fugle dansede for hendes Blik.

Da man rejste sig fra Bordet, tyede hun ud i Haven, langt hen i dens mørkeste Gange. Her gik hun op og ned og søgte at berede sig paa at tage Afsked med sin korte Drøm om Lykke. At skulle sige Farvel til sin Ungdom og Livsglæde, netop, som man havde følt den første Gang!

Han kom ned.

»Nu slaar Afskedens Time, Frøken Valborg,« sagde han muntert, idet han lod, som han ikke lagde Mærke til hendes blege, bedrøvede Udseende.

Ja, nu slog Afskedens Time.

»Farvel, min Due!«

Vildsomme Veje. 3Først nu forstod Valborg dette Ofelias Klageskrig.

Glæden har Vinger, det er mod dens Natur at dvæle længe paa et Sted, — og hun havde mindst af alle Magt til at holde den fast.

Altsaa et Farvel for altid!

Han tog hendes Arm og lagde den i sin ligesom i Gåar.

»Jeg ønsker Dem oprigtig alt * godt i Fremtiden«, sagde han, »glem ikke, at Blomsterae skal sættes fast med fine Strimler Frimærkepapir i Deres Samling.«

Han ønskede frem for alt at give Situationen et Anstrøg af Lethed og Munterhed, — han havde lidt ondt af hendes store, smukke, taare-fyldte øjne.

Jo, hun skulde nok huske, hvad han havde sagt hende.

Han tog en stor, mørk, fløjelsagtig Stedmoderblomst, som hun havde sat i sit Bælte om Morgenen.

»Til Erindring!« sagde han venligt, »den ligner Dem, Valborg!»

Og han gemte den i sin Tegnebog.

Gennem Aarenes Løb havde han erhvervet sig en Øvelse i ved slige Lejligheder at røve eller modtage Blomster. Den samme Tegnebog indeholdt en hel Samling, hvori hver enkelt Blomstgemte Mindet om smukke, tindrende eller sørgmodigt bebrejdende Kvindeøjne.

Valborg følte midt i sin Smerte en uendelig Bitterhed.

»Og hvad Nummer mon min Blomst saa faar i Samlingen? — Formodentlig 1001«, tænkte hun.

»Naa, skal jeg naa Toget Kl. 1, maa jeg nok af Sted, — lev saa vel, — og Tak for disse Dage!«

Hun vilde tale, men kæmpede forgæves med Graaden, — hun kunde ikke faa et Ord frem.

Han bukkede sig ned, strøg hendes vide Blondeærme op og kyssede hende paa Armen, den smukke, runde, hvide Arm. han havde beundret i Gaar. Et langt, ømt Kys!

Saa et sidste Blik, et Haandtryk, og han gik.

Men han vendte tilbage, kom atter hen til hende og hviskede i en beroligende, kælende Tone, som til et Barn:

»Saa, — saa! De er jo en fornuftig lille Pige,

— er De ikke?«

Og saa var det Alvor. Han var borte.

I første øjeblik syntes Valborg, at hun maatte synke helt sammen, at hun aldrig kunde blive sig solv mere, — at

nu var alt intet, bedøvet af Smerte satte hun sig ned i Græsset og gav den længe tilbageholdte Graad frit Løb.Men kun faa Minutten Saa rejste hun sig, tørrede øjnene, glattede sit Haar og sin Dragt. Hele hendes Udtryk blev som forvandlet, saa optagen var hun af sit ny Forsæt.

Han, den fremmede, som ban trods alt var, skulde ikke rejse bort og tage denne Afsked som det sidste Indtryk af hende med sig. Det var for meget for hendes Stolthed, for ydmygende!

Han havde sagt, at hun jo var en fornuftig Pige. Ja, det vilde hun være. Og hun løb op paa Højen i Hjørnet af Haven, hvorfra man kunde se ud over den Vej, han maatte gaa ad til Stationen.

Her blev hun staaende og ventede paa- ham.

Et Blik i Lommespejlet havde overbevist hende om, at hun saa fuldkommen rolig og behersket ud. Han skulde ikke rejse i den Tro, at han efterlod et knust Hjærte.

Der kom han forbi med Præsten, som vilde følge sin Nevø paa Vej.

»Hr. Lundsten!« raabte en klar, munter Stemme, og forbavset saa han Valborg, som han havde forladt fortvivlet, med den mest uskrømtede Kærlighedssorg udtrykt i Blik og Stemme, nu rolig, smilende og venlig, som om intet var hændet.

Sollyset faldt stærkt paa hendes Skikkelse.

Hun tog sig godt ud.Han blev nødsaget til i titeden for Billedet af den sorgende unge Pige i Nøddegangen, hende, hvis Taarer han var Skyld i, at tage med sig Mindet om en frisk, livfuld Kvinde, der med en flatterende Solstraale spillende paa sit brune Haar og sine hvide Hænder, hvor Guldringen lynede, stod og smilede og viftede til ham. Hun saa ikke ud til nylig at have levet sit tungeste Øjeblik.

Halvt beroliget over altsaa ikke at have noget at bebrejde sig, halv gnaven i sin saarede Forfængelighed, følte han, at hun vilde være i Stand til at glemme næsten lige saa let som han, og at hun allerede nu vilde vise ham, at hun vilde betragte det htle-som Feriesværmeri.

»Din Niece er en — usædvanlig, — en udmærket ung Pige!« kunde han ikke afholde sig fra at sige til Præsten med et Udtryk midt imellem Beundring og Misfornøjelse/

Og Valborg blev ved at vifte med sit Lommetørklæde, nikke og smile, ligesom hun havde gjort for tolv Dage siden, da Lundsten gjorde sin Indtrædelse i Præstegaarden.

Det var, som alt det mellemliggende aldrig havde været.

Men da hun ikke længer kunde se de to Herrer, satte hun sig ned paa Bænken og gennemgiksaa rolig og sindig som mulig det, der var fore-gaaet mellem Lundsten og hende.

Hvad havde det været?

Nu hun ikke længer havde hans farlige øjne paa sig, kunde hun tænke klarere derover.

Det var intet fra hans Side, kun Kurmageri, Leg, Sommeradspredelse, — fra hendes Side saa meget, at hun følte, hun nn ogsaa havde lagt sin Skærv paa Kærlighedens Alter, det hun aldrig havde troet muligt.

Nu vidste ogsaa hun, hvorledes det er at være forelsket.

Og nu var det forbi.

Han brød sig ikke om hende, — og Tiden, den dygtigste af alle Læger, vilde vel ligesaa godt have Raad for hendes lille Sygdom som for saa utallige andres.

Det sværeste var egentlig kun at tænke sig Fremtiden saa nøgtern og tom paa Kærlighed, nu hun havde faaet et Glimt af, hvad denne Følelse vil sige.

Men det gik nok,* — det vilde altsammen rette sig, — bare give Tid, — bare resignere.

Hun havde siddet der og grundet et Par Timers Tid, uden at hun vidste af det. Nu saa hun paa sit Uhr.

»Men .Rudolf maa jo snart være her!«Hun vilde ind og klæde sig om, — hun maatte se pæn ud, det satte han megen Pris paa.

»Kun ikke den hvide, klare«, tænkte hun et Øjeblik. Den vilde hun gemme og aldrig, aldrig bære mere. Men saa forkastede hun denne romantiske Plan, hvorved hun jo kun vilde opnaa, at der for stedse vilde knytte sig Minder til denne Dragt. Nej, det vilde være at kæle for sin Sorg, bedre, meget bedre var det netop at gaa med den og slide den samtidig med Erindringen, saa vilde de maaske begge tabe deres Glans paa en Gang.

Da hun gik ind i Alléen, hvor hun nylig havde sagt Farvel ti] Lundsten, hørte hun Stemmer, Faster Helenes og en Herrestemme. Var det ikke Rudolfs?

Hun standsede og lyttede.

»Der kommer hun, Hr. Harten«, sagde Faster Helene, »se Valborg, hvad jeg har her til Dig!«

Og paa det samme Sted, hvor hun havde taget Afsked med sin Kærlighed, gik Valborg nu sin tilkommende Mand i Møde med sin sædvanlige sikre, milde Ro.

Hun havde drømt, luftigt, skønt, uden Fornuft og Beregning, — her stod hun Ansigt til Ansigt med Virkeligheden, — den solide.